

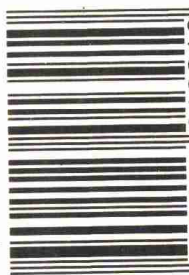
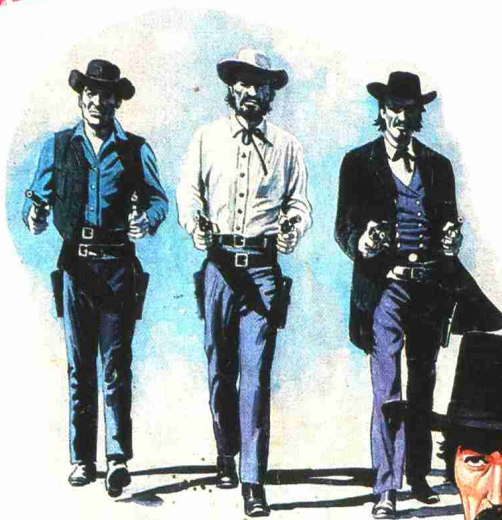
DŽEK
SLEJD

BROJ
112

ŠEJN

CENA
1450 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANRE!
BROJ

ŠEJN I DAMA IZ DENVERA

8 600125 013910

★ **SEJN** ★

BROJ 112

DŽEK SLEJD

ŠEJN I DAMA IZ DENVERA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 112

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
SHAYN AND LADY FROM DENVER

Recenzija
Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija
Zoran VELIKIĆ

Lektor
Olivera SIJACKI

Tehnički urednik
Valerija ŠREDER

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Julijana KARDOS
Marta MLADENOVIC

Stampa 31. VIII 1988.
Tržište 16. IX 1988.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — SHAYN AND LADY FROM DENVER. Copyright: 1976 by Towe Publications INC. prema ugovoru sa GPA iz Minhena. Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9.5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švaicarska 9.5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Voždanska banka. Osnovna banka Novi Sad 05700 620-1089 "Forum" Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za "Sejn". Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokratiškog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine dr 413-12/79, od 23. II 1979. godine.

Šejn je tiho zviznuo kroz zube kada je pročitao natpis na ulazu u otmenu prodavnicu šešira. Ispisano prekrasnim rukopisom na sjajno emajliranoj tabli stajalo je: „Prodavnica šešira Marte Miliner“. Šejn je već u nekoliko navrata boravio ovde u ovom gradu, no nikada nije imao dovoljno vremena da potraži Martu Anderson.

Kao i uvek i ovoga puta ga je u Denver doveo zadatak sa kojim ga je poslala Sedma brigada. Ali, za razliku od ranijih prilika toga dana je bio čvrsto rešen da ode do Marte i da se pozdravi s njom pre nego što potraži Rubena Bitija koji je ovde u Denveru bio čovek za vezu Sedme brigade.

Šejn se blago osmehivao prisjećajući se poslednje noći sa Martom, koju je proveo u Santa Fe i u kojoj su se voleli do iznemoglosti.

Marta Anderson je pre nego što je naišla na Šejna pala u ruke čoveka koji je zavodio mlade devojke da bi ih kasnije terao da rade za njega u javnoj kući ozloglašenog bandita Maura Lučina.

Šejn ne samo što je izbavio Martu iz ruku tog nitkova već joj je na rastanku još i ostavio deset hiljada dolara da bi u Denveru mogla da otvori prodavnicu šešira, a samim time i da započne nov život.

Sudeći po izgledu radnje pred kojom je stajao nije bilo nikakve sumnje da je Marta izuzetno pametno i unosno uložila taj svoj početni kapital. Pomisao da je polovina radnje po njihovom međusobnom dogovoru u stvari pripadala njemu za Šejna je bila do te mere nepojmljiva da je gotovo prasnulo u grohotan smeh.

Da se ponovo uozbilji i da počne da razmišlja o manje lepim stvarima naterao ga je plećati, pomalo zdepasti momak koji je stajao u blizini ulaza u radnju.

Njegovo široko grubo lice, a pogotovu njegov očito već u nekoliko navrata lomljeni nos, kao i ogroman ožilijak koji je od leve jagodice dosezao sve do ispod brade nisu ni najmanje odgovarali jednom ovako otmenom mestu.

Kada je Šejn otvorio vrata iznad njegove glave zazvonilo je desetak metalnih zvončića što je za sve prisutne dame koje su sedele u mekim, svilom presvučenim foteljama bio znak da znatiželjno okrenu glave u njegovom pravcu. Jedna prelepa plavuša mu je čak uputila čaroban osmeh zbog čega je stara ledi, čigledno njena majka, ljutito pogledala.

Tek što je zatvorio vrata za sobom Šejn je napolju na ulici Lorimer začuo onu vrstu buke za koju je znao da obično ne

sluti na dobro. I zaista, kada se Šejn okrenuo i zagledao kroz debelo kristalno staklo ulaznih vrata primetio je uzurbano kretanje nečijih silueta.

A onda su se vrata iznenada otvorila i u radnju je uleteo mlad momak koji je saplevši se o debeli plišani tepih na podu izgubio ravnotežu tako da je celom svojom dužinom tresnuo na pod pored Šejnovih nogu.

Još dok je momak ulazio u radnju Šejnu nije promakla vlažna, tamnocrvena mrlja na njegovom levom ramenu.

U tom trenutku jedna od prisutnih dama je prestravljena kriknula. Samo trenutak kasnije na vratima se stvorio momak surovog izraza lica, kojeg je Šejn maločas ugledao pred radnjom i za kog se pitao šta ovde uopšte traži.

Ispostavilo se ubrzo da je momak očigledno bio nečiji gošća pošto je, ne pitajući ništa, prišao ranjenom mladiću koji se upravo pridizao i ogromnim drvenim pendrekom ga tresnuo po glavi.

Čim se uverio da se mladić nalazi u dubokoj nesvestici gorila se sumnjičavo zagledao u Šejna, kao da se pitao da možda nije on sledeći koga bi trebalo da zadesi ista sudbina.

Napetost, koja je lebdela u vazduhu, prekinuli su tihi koraci koji su se začuli negde u dnu prodavnice. Šejn se okrenuo u tom pravcu, a onda se na njegovom preplanulom licu pojavio nežan smeh.

Već na prvi pogled Šejn je prepoznao Martu Anderson i pored skupocene odeće koju je imala na sebi. Njeno ovalno lice sa malim prečastim nosom i napućenim usnama bilo je još lepše nego kada su se poslednji put videli.

Zastala je čim je pred sobom ugledala Šejna. U njenim krupnim tamnim očima pojavio se na kratko izraz neizmerne radosti koji je iščezao kada joj je pogled pao na ranjenog mladića, koji je onesvešćen ležao na podu.

Glas joj je zvučao pomalo hrapavo dok se obraćala gorili, koji je u rukama još uvek čvrsto držao drvenu močugu.

— Šta sve ovo treba da znači, Klem? — upitala ga je ona.

Momak je ovlažio suve ispucane usne, očigledno u nameri da nešto odgovori, no nije bio dovoljno brz pošto se iza njegovih leđa u vratima pojavio lik pravog diva od čoveka.

Odsjaj na levoj strani njegove jakne Šejnu je jasno govorio da je pred sobom imao jednog od gradskih šerifa. Svojim sivim ledenim očima šerif je odmeravao Šejna od glave do pete kao da je njega smatrao odgovornim za ono što se u radnji maločas zbilo.

Trenutak kasnije šerif je istim smrknutim pogledom proleteo preko svih prisutnih da bi se nešto malo duže zadržao na gorili sa drvenim pendrekom, a odmah zatim i na Marti Anderson koja je oborene glave stajala na samo nekoliko koraka od Šejna. Njeno lice iznenada postade avetinjski blede.

— Ko je ovog momka...

— Ja sam ga malo klepnuo po glavi, Alvorde — prekinuo je gorila čoveka sa zvezdom. — Nisam jednostavno imao drugog izbora pošto je sav okrvavljen kao pomahnitao uleteo u radnju misivis Skot.

Začuvši ove reči, Šejn se namrštio.

Radnja misis Skot? Šta li je to trebalo da znači? Da radnja možda ipak nije pripadala Marti? Pa, zar je moguće da je i porod svog onog silnog novca ovde radila samo kao obična prodavačica?

U to se čovek sa zvezdom sagnuo i okrenuo onesveštenog mladića na leđa. Izgledao je da ga se ni najmanje ne tiče što je skupoceni tepih time postao samo još prljaviji. Raskopčavši momkovu jaknu, šerifu se sa usana oteo zadovoljan uzdah dok je odatle izvlačio svetli kožni smotuljak.

— Momak je opljačkao prodavnicu dragulja Majka Ebeta — promrmljao je šerif nekako više za sebe. Odmah zatim svojim prodornim sivim očima se zagledao u Martu. — Misis Skot, voleo bih da znam zašto se uputio baš ovamo ka vama?

Začuvši ime kojim je šerif oslovio Martu, Šejn je naprosto zinuo od iznenađenja.

Marta je dakle sada bila misis Skot što je značilo da se u međuvremenu preudala.

— Pretpostavljam da je moja radnja jednostavno bila prva na koju je naleteo i za koju je verovao da će mu pružiti kakvo-takvo utočište — odvrtila je Marta ledenim glasom da bi odmah zatim glavom pokazala prema rani na momkovom ramenu. — Mora da ste se vrlo brzo zatekli na mestu zločina, Alvorde. Metak u njegovom ramenu potiče sigurno iz vašeg revolvera, zar ne?

Šerif klimnu glavom. Izraz njegovog lica Šejnu je jasno govorilo da ni najmanje nije bio zadovoljan odgovorom koji je čuo iz Martinih usta.

— Džek! — uzviknuo je šerif kratko nakon čega je u prodavnicu kročio još jedan čovek sa metanom zvezdom na grudima.

— Hajde, Džek, nosi Godarda oдавде — procedio je Alford mrzovoljno. — Smesti ga u ćeliju i pošalji po doktora da mu izvadi metak iz ramena.

Šerifov zamenik ćutke klimnu glavom nakon čega je sa lačkom podigao onesveštenog momka sa poda i prebacio ga sebi preko ramena. U trenutku kada su se našli kod vrata momak je ipak došao svesti. Uz dosta muke je uspeo da podigne glavu i da se molećivo zagleda u Martu. Verovatno se nadao da bi ona na neki način mogla da mu pomogne.

Krajičkom oka Šejn je pogledao Martu, očekujući njenu reakciju.

Njeno lice je bilo poput porculanske maske. Hladno i odbojno.

Zaista se strahovito promenila Marta, prođe Šejnu kroz glavu.

II

— A ko ste vi, mister? — procedio je šerif, obraćajući se Šejnu.

Visoki, plećati čuvar zakona je sada stajao na samo dva koraka od Šejna tako da je on jasno mogao da razazna natpis

za njegovoj ogromnoj metalnoj zvezdi koji je svima stavljao do znanja da pred sobom ima šerifa grada Denvera.

— Zovem se Šejn, šerife, i ovde sam da bi kupio šešir za svoju prijateljicu u Pueblu. Sve ovo vam govorim da ne biste možda izvlačili neke pogrešne zaključke iz činjenice što ste me zatekli u radnji gde se prodaju ženski šeširi i u koju muškarci ne zalaze baš često.

Pogled koji mu je šerif uputio bio je sve drugo samo ne dobronameran, no i pored toga nije ništa odvratio već se samo okrenuo i izašao napolje na ulicu.

Gorila, koji je maločas onako surovo tresnuo ranjenog momka po glavi, još neko vreme je zurio za šerifom, a onda je ljubopitljivo pogledao Martu Anderson, odnosno sada Martu Skot.

Šejnu naravno nije mogao da promakne pokret ruke kojim je Marta pokušala gorilu da pošalje napolje. Međutim, on se pravio kao da ništa nije primećivao što je nju naprosto uzluđivalo. Njene tamne oči počele su ljutito da sevaju, ali se ipak nije usuđivala bilo šta da kaže.

Nastali tajac prekinule su okupljene dame koje su konačno uspela da nadvladaju strah koji su pretrpele i da povrate prisustvo duha. Najpre su uglas počele da komentarišu malopredašnje događaje da bi se već nakon nekoliko minuta oprostile od Marte uz obećanje da će uskoro ponovo navratiti u njenu radnju.

Kada su se vrata napokon zatvorila za njima u radnji su ostali jedino još Marta, Šejn i onaj gorila.

— Tražim šešir za jednu svoju staru prijateljicu, madam — rekao je Šejn manicom pravog džentlmena.

— Hajde, čoveče, gubi se oдавde i potraži taj prokleti šešir na nekom drugom mestu! — prosiktao je momak dok mu se polako približavao. U ruci je još uvek držao ogromnu drvenu palicu i po njegovom zburanom izrazu lica sticao se utisak da bi veoma rado i sa Šejnom učinio isto ono što i sa ranjenim momkom maločas.

— Kleme... — Marta Anderson je podigla ruku u nameri da zaustavi gorilu, no on je samo kratko zamahnuo palicom što je Martu nagnalo da ponovo učuti.

— Dakle? — procedio je on nestrpljivim glasom.

Šejn je samo podrugljivo odmerio palicu u njegovim rukama i mirno odvratio:

— Pa, zar si zaista pomislio da ćeš tom tvojom čačkalicom uspeli da me zaplašiš?

Ispustivši neki neartikulisan krik, gorila jurnu prema Šejnu.

— Ne, Kleme... — uzviknula je Marta prestravljeno.

Palica je već tujuknula kroz vazduh krećući se prema Šejnovoj glavi.

Radnjom se prolomio prodoran krik Marte Anderson.

U trenutku kada ga je snaga zamaha povukla unapred na gorilinom licu prepunom ožiljaka još uvek je titrao zadovoljan osmeh. Potrajalo je nekoliko sekundi pre nego što je, ustvari, uopšte shvatio da je promašio čoveka pred sobom. Osmeh je zamenio izraz neskrivenog čuđenja kada se napokon okrenuo, no tada ga je dočekao strahovit udarac Šejnove desnice.

Udarac je bio toliko snažan da je njegovu silinu Šejn osetio čak u ramenom zglobu. Sudeći po prodornom bolu koji osećao u celoj ruci imao je pre utisak da je udario u čeličnu ploču, a ne u ljudsku bradu.

Neki zvuk nalik brundanju medveda dopirao je iz momkovih grudi dok je ispustivši palicu iz ruku pokušao da se domogne revolvera, koji je nosio ispod pazuha leve ruke. Sve je to međutim, bilo toliko sporo da nije uspeo ni da se maši za dršku revolvera kada se našao suočen sa zloslutnim otvorom Šejn-vog „remingtona“.

— Bum! — uzviknuo je Šejn podrugljivo.

Još pre nego što je gorila uspeo bilo šta da učini Marta se našla između njih dvojice i tiho promrmicala:

— Kleme, molim te! Izadi napolje i pusti čoveka već jednom da kupi ono što želi.

Gorila je za to vreme i dalje netremice zurio u cev Šejn-vog „remingtona“. očigledno ne shvatajući zbog čega čovek pred njim već odavno nije povukao ometač. Nije bilo nikakve sumnje da se on u takvoj situaciji ne bi ni delić sekunde dvoumio da to učini.

— Da li treba da vam pomognem nadam? — upitao je Šejn podrugljivim glasom.

Marta odlučno odmahnu glavom nakon čega je blago, ali ipak odlučno odgurala momka prema vratima, a odmah zatim i napolje na ulicu. Na kraju mu je nešto tiho došapnula što Šejn nije uspeo da razume.

Kada se napokon vratila u radnju Marta je sačekala još nekoliko trenutaka, a onda je okrenula ključ u bravi i laganim korakom pošla prema Šejnu.

— Šejne! — prošaputala je ona jedva čujnim glasom.

Više mi ne izgleda onako srećna što me vidi, pomisli Šejn. A onda je i on iza svojih leđa začuo tihe korake koji su Martu naterali da zastane kao ukopana.

Na vratima koja su vodila u susednu prostoriju pojavila se mlada žena u jednostavnoj, ali ipak elegantno sašivenoj haljini. Bledilo na njenom licu jasno je kazivalo da je i ona bila svedok svega onoga što se u radnji dogodilo.

— Mogu li nešto da učinim za vas, misis Skot? — upitela je devojka drhtavim glasom.

— Ne, hvala — odvrtila je Marta. — Pođite jedino dole do radionice i recite ostalim devojkama da sam za danas zatvorila radnju i da nema potrebe da dolaze gore.

Devojka klimnu glavom da bi se već u sledećem trenutku njeni obrazi zarumeneli kada je primetila da Šejn sa neskrivenim uživanjem posmatra njeno vitko skladno oblikovano telo, koje je pripijena haljina samo još više naglašavala. Nije bila ništa manje ljupka od Marte, ali je zato bila bar desetak godina mlađa od nje.

Samo koji delić sekunde kasnije devojka se okrenula i užurbanim korakom nestala u susednoj prostoriji.

Marta je sačekala još izvesno vreme dok odjek njenih visokih potpetica nije u potpunosti utihnuo, a onda je prišla Šejnu.

— Reci mi da ne sanjam, Šejne — prošaputala je ona. —

Ne možeš ni da zamisliš koliko sam samo čeznula da se konačno pojaviš.

— Sve mi se čini da sam zakasnio, zar ne? — odvratio je Šejn nacerivši se.

Ona odmahnu glavom. U njenim krupnim tamnim očima ponovo se pojavila ona toplina koja mu je iz Santa Fea bila tako dobro poznata. Njene napućene, jedva primetno našminkane usne počеше vlažno da svetlucaju.

— Kako možeš tako nešto da kažeš. Šejne, kada i sam znaš da u svako doba možeš da me potražiš. Što se mojih osećanja tiče ništa se nije promenilo jedino što sada moram da budem oprezna pošto sam udata a mom mužu se baš mnogo ne dopada da gledam druge muškarce.

Šejn samo sleže ramenima. Znao je da je Marta u ovim trenucima čeznula za tim da joj priđe i da je poljubi, ali se ipak samo okrenuo i počeo da razgleda unutrašnjost ukusno nameštene prodavnice u kojoj su se nalazili šeširi sašiveni po poslednjoj modi.

— Oduvek sam znao da ćeš sa našim novcem učiniti nešto pametno i unosno — promrmljao je napokon Šejn. — No, i pored toga moram da priznam da sve ovo prevazilazi i moja najsmelija očekivanja.

Dok je izgovarao ove reči Šejn je posmatrao krajičkom oka tako da mu nije promaklo da se Marta nekako čudno stresla kada je pomenuo novac koji joj je na rastanku ostavio. To je moglo jedino da znači da sada više nije htela, ili nije mogla da ga prizna za svog poslovnog partnera.

Svojevremeno kada joj je ostavljao onih deset hiljada dolara nisu sačinili nikakav pismeni ugovor pošto je bio uveren da može da ima bezgranično poverenje u nju. No, sada je i pored toga što mu je bilo potpuno svejedno da li će od tog novca videti i centa ipak bio razočaran njenom reakcijom.

— Šejne — reče ona nakon što mu je prišla i uhvatila ga pod ruku. — Haide da se ne svađamo već da popričamo kao stari dobri prijatelji. Htela bih naime već na samom početku da ti kažem da ni u snu nisam pomišljala da te prevarim i da tvoj deo dobiti u ovom poslu zadržim za sebe. Problem je jedino u tome što T. C. Skotu nisam spominjala da imam partnera. A pošto je strahovito ljubomoran sigurna sam da bi čak bio u stanju da naredi da me ubiju ukoliko bi, naravno, saznao kojim sam se poslom bavila dole u Santa Feu.

— Što se mene tiče nema potrebe da strahuješ, Marta — odvratio je Šejn odmahnuvši glavom. — Ja sigurno neću nikome poturati pod nos ono što znam o tebi i tvojoj prošlosti. Došao sam jedino zato što sam se slučajno našao u Denveru i što sam hteo da osvežim sećanja na stara dobra vremena.

Marta se sada nalazila toliko blizu njega da je Šejn jasno osećao dodir njenih krupnih vrelih grudi. Zabacivši glavu unazad, ona ga je poluotvorenih usana zavodnički posmatrala.

Kad su se u sledećem trenutku njihove usne stopile u dug strastven poljubac Marta se još više pribila uz Šejna dok je njeno vitko telo počelo požudno da podrhtava.

Ni Šejn, naravno, nije mogao da ostane ravnodušan, no ipak je uspeo da natera sebe da se povede za razumom, a ne za

svojim osećanjima. Tu odluku mu je samo olakšao lik ranjenog dečaka, koji mu je neprekidno lebdeo pred očima. a naročito njegov molećiv pogled koji je uputio Marti Anderson kada se osvestio na ramenu šerifovog zamenika. Od tog časa za Šejna nije bilo nikakve sumnje da je dečak poznavao Martu i da nije slučajno baš u njenoj radnji pokušao da pronađe utočište.

Zbog svega toga Šejn je uhvatio Martu za mišice i nežno; ali ipak odlučno je odgurnuo od sebe.

Ona ga je iznenađeno pogledala, očigledno ne shvatajući šta je to sada trebalo da znači. Svakin svojim pokretom mu je nedvosmisleno stavila do znanja da ga želi i da joj je u ovom času bilo potpuno svejedno da li će je u njegovom zagrljaju zateći njen muž ili ne, ali sada...

— Ako je tvoj muž zaista tako ljubomoran kao što kažeš kada bi zaista morali da budemo mnogo oprezniji — pokušao je Šejn da joj objasni naglu promenu svog raspoloženja. — Ako me moje poznavanje ljudi ne vara onda onaj momak sa očijljkom sigurno radi za mister Skota, zar ne?

— Misliš na Klema Kolusu? Da, ali on nije tu da bi me uhodio već da bi štitió moje devojke od nametljivaca, koji svakodnevno stižu u Denver i koji sebe smatraju neodoljivim.

Ovo je zaista providan izgovor, pomisli Šejn. Čudilo ga je jedino da je Marta bila toliko naivna da poveruje da je njen muž jedino zbog toga pred vrata njene radnje postavio gorilu poput Klema Koluse kada je sve govorilo u prilog tome da je njegov jedini zadatak bio da motri na svaki njen korak.

— Tvoj muž mora da je bogat čim sebi može da dozvoli da za njega rade ljudi poput Koluse.

Marta se samo blago osmehnula.

— T. C. Skot je verovatno najbogatiji čovek u Denveru, Šejne — ovdratila je ona. — On je vlasnik oba hotela u gradu, zatim čitavog niza saluna, četiri najveće prodavnice, kao i najveće transportne korporacije u čitavom Koloradu. I ne samo to, već je i suvlasnik mnoštva železničkih kompanija i rudnika zlata i srebra. Priča se da svakim danom postaje bogatiji za deset hiljada dolara, a da za to ne mora ni prstom da mrdne.

— Sve mi se čini da bi ti više volela da tokom noći malo više radi — procedio je Šejn, nacerivši se glasno.

Međutim, ona nije prihvatila njegovu šalu, već je i dalje bila ozbiljna. Šejn je imao utisak kao da joj nešto leži na srcu, ali da nije u stanju da taj svoj problem prevali preko usana.

Bio je čvrsto rešen da je ne požuruje i da sačeka da mu se ona sama poveri.

— A šta je sa onim ranjenim dečakom? — promrmljao je Šejn nakon što je osmeh iščezao i sa njegovog lica. — Kako ga je ono šerif oslovio? Godard, ako se ne varam. Reci da li ga možda poznaješ?

Ona odlučno, po Šejnovom mišljenju čak i preodlučno odmahnu glavom.

Odmah zatim se Marta ponovo pripila uz njega i umiljato prošaputala:

— Hajde da ne mislimo nj o čemu drugom već jedino o nama. Reci, gde si odseo? Večeras ću doći do tebe i nema potrebe da brineš zbog mog muža. Citav taj brak je jedan jedini promašaj, Šejne. A ponaročito sada kada sam te ponovo ugledala.

Šejn lagano klimnu glavom.

— Smestio sam se u „Siti-hotelu“, soba sedamnaest na prvom spratu.

— Videćemo se onda večeras, Šejne — prošaputala je ona ovlaš ga poljubivši da bi odmah zatim uz vragolast osmen dodala: — A sada idi, ali ne zaboravi šešir za svoju prijateljicu u Pueblu.

III

Ubrzo nakon što je napustio radnju Šejn je primetio da ga prate dvojica muškaraca smrknutih lica.

Svaki put kada bi zastao i kada bi se kao slučajno osvrnuo oko sebe njih dvojica su nastojali da ostave utisak najvećih nevinašćadi. Stajali bi pred izlozima prodavnica i posmatrali bi u njima izloženu robu, kao da celog dana ništa drugo i ne rade.

Šejn je bio svestan da im zahvaljujući njegovoj odeći i već pohabanom „stetsonu“ nije bilo teško da ga u stopu prate i pored živosti koja je vladala na ulicama.

To je značilo da će što pre morati da se od glave do pete odene kao i svi drugi u ovom gradu, no pre toga je bio čvrsto rešen da se oslobodi pratnje te dvojice gorila. Nešto mu je govorilo da mu je ovu dvojicu na vrat natovarao onaj prokleti Klem Kolusa.

Zastao je na raskrsnici, pretvarajući se da namerava da je pređe da bi ulicom Lorimer produžio dalje prema Plejt Riveru. No, onda je munjevito zamakao za ćošak gde je u trku počeo sebi da krči put kroz okupljeni svet. Ne obazirući se na njihovo glasno negodovanje, Šejn je uspeo da se domogne ulaza u neko usko mračno dvorište. Za trenutak je zastao i promolio glavu, ugledavši onu dvojicu koji su kao pomahnitali jurili ulicom. Po tome što se jedan od njih kretao jednom, a drugi drugom stranom ulice. Šejn je znao da je uspeo da im umakne. Zbog toga se mirno povukao dublje u dvorište u kom se nalazilo mnoštvo sanduka, drvenih bačvi i prašnjavih vreća. Dalje u dnu dvorišta Šejn je pred ulazom u neko skladište ugledao dvojicu crnih momaka, koji su deo naslaganih stvari tovarili na ogromne teretne kočije. Nijedan od njih ga srećom nije primetio tako da je Šejnu koji se sakrio iza hrpe drvenih sanduka preostalo jedino da sačeka da radnici završe posao i da se ponevo izgube negde u unutrašnjosti skladišta.

Kada se to nakon nepunih pet minuta i dogodilo Šejn je samo zadovoljno klimnuo glavom i kročio iz svog zaklona.

Samo trenutak kasnije stresao se kao gromom ošinut. Na

samo pet koraka od njega, kao da je iz zemlje iznikao, stajao je jedan od one dvojice gorila koji su ga pratili otkako je napustio Martinu radnju. Šejn je već hteo da se povuče nazad u zaklon, ali tada ga je on spazio. Njegov pokušaj da dozove svog prijatelja, a ujedno i da se maši revolvera Šejn je osujetio na taj način što mu je munjevito pritrčao i što ga je preciznim i snažnim udarcem poslao u carstvo snova. Nakon što ga je razoružao Šejn ga je ščepao za okovratnik i odvukao iza nagomilanih sanduka.

U trenutku kada se ponovo našao na ulici pažnju su mu najpre privukle ogromne kočije koje su upravo skretale u kapiju koja je vodila u isto ono dvorište iz kog je i on upravo izlazio. Kočije Šejn sigurno ne bi zapazio da nije bilo natpisa na njihovoj stranici na kom je masnim slovima stajalo: „T. C. Skotova transportna korporacija.”

Shvativši da je malo nedostajalo, pa da završi u lavljoj jazbini Šejn nije mogao, a da se u sebi tiho ne naceri.

Odmah zatim je na bezbednom rastojanju primetio i drugog gorilu koji se nervozno šetkao ulicom, pitajući se očigledno kako to da se njegov prijatelj još uvek nije pojavljivao. U trenutku kada mu je on ponovo okrenuo leđa Šejn se umešao među prolaznike. Uspeo je neopaženo da se domogne ulice Čampa gde je ušao u prvu prodavnicu koja nije pripadala T. C. Skotu.

Nakon što mu je prodavac ljubazno pokazao sve modele odela koji su se u radnji nalazili Šejn se odlučio za elegantno crno odelo sa belom svilenom košuljom i crnom kravatom, kao i za tamne poluvisoke čizme. Uz to je kupio još i jedan od onih šešira koje su pravi kauboji nazivali loncima za jaja, a koje su gotovo svi građani Denvera nosili na glavama. Svoje stare stvari Šejn je ostavio prodavcu da ih zapakuje i da ih pošalje na recepciju „Siti-hotela”.

IV

Šejn je bio izuzetno zadovoljan svojim novim izgledom, a i samim sobom uopšte.

Već izvesno vreme je motrio na malu kućicu na aveniji Kalifaks u čijoj se neposrednoj blizini nalazio novi železnički most koji je premošćavao Plejt river na čijim su obalama pre mnogo godina nikle prve kuće grada Denvera.

Kuća, koju je pažljivo osmatrao, pripadala je advokatu Rubenu Bitiju.

Biti je bio čovek kojem je Šejn po svom dolasku u Denver trebalo da se javi i od kog je trebalo da sazna kakav ga zadatak ovde očekuje.

Tek nakon što je bio potpuno siguran da ga niko više nije pratio i da u blizini nije bilo nikoga ko bi možda motrio na Bitijevu kuću, Šejn je prešao preko ulice i kroz susednu zgradu dospeo do zadnjeg ulaza u kuću Rubena Bitija. I

ovoga puta je postupao tačno onako kako mu je bilo rečeno svestan da u ovakvim situacijama nikada nije mogao da bude dodvoljno oprezan. Znao je, naime, da život čoveka za vezu Sedme brigade ne bi vredeo ni prebijenog centa ukoliko bi se kojim slučajem otkrio njegov pravi identitet.

Čim je pokucao na vrata ona su se otvorila i u tami je začuo nečiji zvonki glas:

— Izvolite, udite, Šejne.

Šejn je samo teškom mukom prikrivao svoju iznenađenost. Pitao se da li je zaista moguće da je Ruben Biti imao sedmo čulo koje mu je govorilo da se neko približava njegovoj kući?

Kada su kroz tamu dugog hodnika napokon dospeli u jednu od Bitijevih soba Šejn je napokon bio u stanju da vidi koga je to imao pred sobom. Ruben Biti je bio sitan suvonjav čovečuljak koji je na sebi imao staro izgužvano odelo. Na vrhu nosa su mu bile naočari bez okvira kroz koje je zurio u neke papire koje je držao u rukama. Kosa mu je bila već dosta retka i jedva je prikrivala čelu, koja je u polukrugu dosezala sve do zatiljka.

— Sedite, Šejne — začuo se ponovo zvonki advokatov glas, koji ni najmanje nije odgovarao njegovom spoljnom izgledu.

— Otkud ste znali da sam to baš ja, Biti? — upitao je Šejn sa neskrivenom znatiželjom kada se smestio u fotelju pored ogromnog radnog stola.

— Pa to barem nije bilo teško, Šejne — odvratio je ovaj tiho se nacerivši. — Video sam vas kako već izvesno vreme stojite preko sa druge strane ulice. A naše ljude sam u stanju da prepoznam i na razdaljini od tri milje, pa makar se oni i prurušili kao vi, Šejne. Nego, recite vi meni, zar ste zaista morali to čudo da stavljate na glavu?

Šejnova usta se razvukoše u širok osmeh.

— To sam uradio zato što sam čuo da je ta vrsta šešira poslednji modni krik ovde u Denveru.

Slegnuvši samo ramenima, Ruben Biti se smestio u naslonjaču sa druge strane radnog stola. Izvesno vreme je promatrao Šejna svojim sitnim očima, a onda je rekao:

— Vi svakako znate zbog čega su vas poslali u Denver, zar ne?

— To je trebalo od vas da saznam, Biti — odvratio je Šejn, odmahnuvši glavom.

Skinuvši naočare, suvonjavi advokat počeo da ih briše rukavom svog izgužvanog odelo.

— Hm — reče on. — Sve ovo verovatno nije ono što ste vi očekivali. Šta više pod normalnim okolnostima mi i ne preuzimamo ovakve zadatke, ali T. C. Skot je izuzetno uticajna osoba koja ne samo što ima svoje ljude na najvažnijim mestima ovde u Denveru već i u Vašingtonu.

Suočen sa činjenicom da je njegov zadatak u Denveru stajao u neposrednoj vezi sa suprugom Marte Anderson naterala je Šejna da naprosto zine od iznenađenja.

— A šta je sa Skotom? — upitao je Šejn promuklo nakon izvesnog vremena.

— Zar poznajete T. C. Skota? — odvratio je advokat, primetivši Šejnovu zbunjenost glasom koji je odjednom zvučao strahovito podozrivo.

— Ne — odmahnuo Šejn glavom. — Jedino sam u nekoliko navrata pročitao njegovo ime na zgradama i transportnim kočijama ovde u Denveru. I kakvi problemi tište tog T. C. Skota?

Ruben Biti sleže svojim sićušnim ramenima.

— Kada čovek malo bolje razmisli to uopšte nisu problemi koji bi trebalo nas da se tiču. Njegov glavni problem je taj što strahuje za svoj život. Tvrdi, naime, da je neko rešio da ga ctpremi na onaj svet i želi da mu pošaljemo nekoga ko će to sprečiti.

Ne verujući valstitim ušima, Šejn se zabezeknuto zagledao u Bitija.

— I ja treba, dakle, da izigravam njegovog telohranitelja?

Biti klimnu glavom. Njegove oči su i dalje podozrivo svetlucale.

Šejn glasno opsova.

— Otkad se to Sedma brigada bavi ličnim problemima bogatih ljudi? — upitao je on ljutito.

— Ne krivite mene zbog toga, Šejne — procedio je Biti mrzovoljno. — Moj posao je jedino da ovu informaciju prosledim vama i ništa više. Treba već sutra u jutro da se javite T. C. Skotu i mogu vam reći da sam srećan što ste stigli tačno u dogovoreno vreme pošto bi inače Skot sutra sigurno ponovo napravio pravi pravcati cirkus.

— A gde stanuje Skot?

— Na Brodveju, u zgradi u kojoj se nalaze njegove glavne kancelarije. Tamo ima apartman na prvom spratu, koji je izrađen poput pravog pravcatog utvrđenja. Niko ko nije pozvan ne može živ da ga se domogne tako da zaista ne znam zbog čega je Skotu potreban još i telohranitelj.

Sudeći po Bitijevim reakcijama, Šejnu je odmah postalo jasno da ovaj nije baš mnogo simpatisao T. C. Skota.

— Možete li nešto pobliže da mi kažete o mister Skotu?

— Što se mene tiče ne bi imao ništa protiv da se Skotova strahovanja obistine. Ako bi se ja pitao tada bi čitavu stvar prepustio toku sudbine u nadi da će onaj ko je naumio da ukloni T. C. Skota to i ostvariti.

Nakon ovako nedvosmislenog odgovora više nije bilo nikakve sumnje da je Ruben Biti bio sve drugo samo ne prijatelj T. C. Skota.

— Dobro, a za šta ga sve krivite, Biti? — upitao je Šejn.

— Za sve ono za šta čovek može da krivi nekoga ko je razbojništvima i ubistvima došao do onoga čega legalnim putem nije mogao da se domogne. Kada je T. C. Skot pre četiri godine stigao u Denver nije imao ništa drugo do već iznošenog odela na sebi i neke poveće kartonske kutije u koju su stale sve njegove stvari.

— Mister Skot je poslednjih godina bio, dakle, izuzetno uspešan poslovan čovek — reče Šejn, nacerivši se tiho.

Smrknuta lica Biti klimnu glavom.

— Koliko je bio uspešan pokazuje najbolje ovdašnje groblje. Mogao bi da vam pokažem barem dvadesetak grobova kojih ne bi bilo da je T. C. Skot svojevremeno železničkom produžio dalje na jug.

— Ako je tako, onda mister Skot baš i nema mnogo prijatelja u gradu, zar ne?

— Ni jednog jedinog! I zbog toga na svom platnom spisku drži pravu armadu najopasnijih revolveraša. Jedino što mu se mora priznati je da sve svoje zaposlene dobro plaća tako da ljudi i pored toga što ga mrze rado traže posao kod njega.

— Pa, zar niko nije uspeo da mu dokaže neko od tih silnih zlodela?

— Ne, pošto je često znao da bude do te mere beskrupulozan da je čak naređivao da se uklone njegovi vlastiti ljudi da ne bi eventualno mogli da svedoče protiv njega. Šerif ga je dva puta izvodio na optuženičku klupu, no oba puta su krunski svedoci neobjašnjivo nestajali. Kasnije su njihova tela pronađena u jednom od kanjona na nekih desetak milja od Denvera.

— I kažete da je to šerif Alvord učinio?

Bitijevo sitno lice se iznenada iskrivilo u čudnu grimasu.

— Ne. Virdžil Alvord tek od pre godinu dana nosi značku šerifa na grudima. A čovek koji je hteo da pošalje Skota na vešala je sada šest stopa pod zemljom. Jedne noći su ga dva metka iz ogromne sačmarice noprosto izrešetal. Do današnjeg dana se nije saznalo ko ga je ubio, ali u gradu niko ne sumnja da iza tog ubistva stoji T. C. Skot.

— A da li možda znate ko želi da smakne Skota?

Biti odmahnu glavom.

— Verovatno to ni sam T. C. Skot ne zna. Pa on se skoro uopšte i ne pojavljuje u javnosti pošto oseća da ga ljudi ovde u Denveru preziru i mrze. Pravo da vam kažem ne bi voleo da sam u njegovoj koži. A možda je to sve samo zaslužena kazna za sva njegova zlodela.

— Čuo sam da je Skot oženjen — prekide ga Šejn, pokušavajući da svom glasu da prizvuk ravnodušnosti.

Ruben Biti zamišljeno pogleda Šejna koji nije mogao da se otme utisku da ga je sićušni čovečuljak ipak prozreo.

— Da. Marta Skot je uistinu lepa žena — promrmljao je Biti sebi u bradu. — Ima nešto više od godinu dana otkako je stigla u Denver i otkako je u ulici Lorimer otvorila prodavnicu šešira. Svi muškarci u gradu su naprosto ludeli za njom, pa je čak i T. C. Skot počeo da se pojavljuje u javnosti i da joj se ctvoreno udvara. Kada se saznalo da je odlučila da prihvati baš njegovu bračnu ponudu, svi su se u gradu čudili, pošto je imala i boljih prilika poput nekog od sinova najuticajnijih i najcenjenijih porodica u Denveru.

Šejn je naslućivao iz kojih se razloga Marta Anderson odlučila za Skota, a ne za nekoga od tih mladića. Verovatno

je strahovala da bi kad-tad moglo da se sazna kakvim se poslom bavila dok je bila u Santa Fe, što bi u tim krugovima ujedno bio i njen kraj, a ujedno i kraj s čovekom za kog se udala.

Ovako je bar bila sigurna da Skota neće mnogo zanimati njena prošlost pošto i njegova sigurno nije bila ništa ružičastija.

— U međuvremenu je Marta Anderson uvidela svoju grešku — dodao je Biti nakon izvesnog vremena. — Mora da je došlo do strahovite svade između nje i T. C. Skota nakon čega je u Denveru nedeljama niko nije vidao. Čak su gradom počele da kruže glasine da je Skot svojim ljudima naredio da je jednom zauvek uklone. I verovatno upravo zbog tih glasina Skot joj je dozvolio da napusti zlatni kavez u kom je držao i da ponovo samostalno vodi svoju radnju. Sada, međutim, ni njoj ne veruje tako da je neko od njegovih gorila neprekidno pored nje.

Sada kada je sve ovo saznao Šejn se pitao kako je Marta mislila da ove večeri neopaženo stigne do njegove hotelske sobe.

— Ima li još nešto što bi trebao da znam o T. C. Skotu? Ko su njegovi najbliži saradnici?

— Hm. Nisam baš siguran da uopšte neko postoji kome on veruje. Naročito su opasni Stenli Gilroj i Alistar Mek Geri koji predvode Skotove revolveraše. Priča se da su njih dvojica u stvari jedini osim misis Skot koji smeju da kroče u Skotov apartman na Brodveju.

Šejn klimnu glavom. Pošto je smatrao da verovatno i nema više toga što bi Biti mogao da mu kaže Šejn je ustao iz meke fotelje.

— Želim vam sve najbolje, Šejne — reče Biti dok su se rukovali. — Od sada ste prepušteni sami sebi. Nikada vas nisam video i ne poznajem vas. Znajte da u gradu nema nikoga ko bi mogao da vam pomogne. I budite oprezni pošto ne znamo šta T. C. Skot, ustvari, namerava.

Kada su se nepun minut kasnije vrata Bitijeve kuće za njim zatvorila Šejn je znao da će od sada zaista morati da se pozuda jedino u sebe i svoja čula.

To za njega nije bilo ništa novo, niti pak ništa neuobičajeno. Svi pripadnici Sedme brigade bili su upravo za tako nešto i obučeni, a ovo je uostalom bio zadatak, kao i svi drugi.

Ili, možda, ipak ne?

Bilo kako bilo, činjenica da je trebalo da izigrava telohranitelja jednom beskrupuloznom banditu nije bila ono što je Šejn smatrao zadatkom koji odgovara njemu i njegovim sposobnostima.

V

Nakon što je napustio Bitijevu kuću Šejn je izvesno vreme proveo u salunima dole kod reke, pokušavajući da sazna još nešto više o T. C. Skotu.

Međutim, nije bilo mnogo ljudi koji su bili spremni da o njemu govore tako da Šejn nije prikupio nikakve dodatne informacije osim onih koje je već saznao od čoveka za vezu Sedme brigade.

Na povratku do „Siti-hotela” Šejn je prošao pored šerifove kancelarije. Bio je ne malo iznenađen kada je ugledao o kakvom se zdanju radilo. Bilo je sazidano od crvenih ciglica i bilo je prilično veliko. Iznenađilo ga je i to što su se zatvor i šerifova kancelarija prilikom njegovog poslednjeg boravka u Denveru nalazili na sasvim drugom mestu.

Nakon kraćeg dvoumljenja Šejn je ušao unutra. Smatrao je da bi možda šerif mogao da mu ispriča nešto više o momku kog je tog dana uhapsio u Martinoj radnji.

Šerif Alvord, međutim, nije bio tu.

Malo je nedostajalo, pa da Šejn tiho zvizne kroz zube kada je u ogromnoj prostoriji ugledao mnoštvo šerifovih pomoćnika koji su sedeli za pisaćim stolovima, obavljajući svaki svoj posao.

U jednom od njih Šejn je prepoznao zamenika koji je momka izneo iz radnje. Prišavši stolu, ugledao je na njemu pločicu sa natpisom: šerifov zamenik Džek Dermit.

Kada je Šejn u znak pozdrava kratko dodirnuo uski obod svog novog šešira Dermit je podigao pogled i upitao ga:

— Šta želite, ser? — Sudeći po izrazu njegovih očiju, Šejn je znao da ga nije prepoznao. Verovatno je odelo koje je imao na sebi činilo čak i Šejnov lik neprepoznatljivim za nekoga ko ga je video samo jednom u životu.

— Mister Dermite, danas ste uhapsili jednog mladića...

U tom trenutku se negde u dnu prostorije začulo bučno komešanje.

Ne obraćajući više pažnju na Šejna i ono što mu je govorio, pomoćnik je skočio od stola i potrčao prema malim vratima kroz koja su trojica drugih šerifovih zamenika upravo uvodili mladu ženu koja se opirala i rukama i nogama.

— Morate ga pustiti! — vikala je žena. — Endru nije pucao na mister Ebeta! Pa, ja sam vlastitim očima videla... — Njene reči u tom trenutku predoše u bolan krik pošto joj je jedan od pomoćnika zavrnuo ruku na leđa nakon čega je počeo da je gura prema izlazu iz kancelarije. Samo nekoliko trenutaka kasnije žena se našla na ulici nakon čega su se šerifovi pomoćnici vratili svojim kancelarijskim poslovima.

True Ebet je Šejn toga dana već čuo.

Ebet je bio vlasnik radnje koju je dečak navodno opljačkao. A mlada žena je očito stajala u nekoj vezi sa dečakom kojeg je šerif Alvord oslovio kao izvesnog Godarda.

Svestan da bi od nje mogao mnogo više da sazna nego od Džeka Dermita Šejn je pošao za njom. Krajičkom oka video je još kako je Dermit začuđeno zurio za njim, a onda se već našao napolju na ulici. Na samo nekoliko koraka od ulaza u šerifovu kancelariju ugledao je mladu plavokosu ženu koja je oslonjena o zid tiho jecala.

Kada je Šejn blago dodirnuo za mišicu žena je podigla pogled i uspaničeno uzviknula:

— Ostavite me na miru!

— Možda bi mogao da vam pomognem, mis — odvratio je Šejn mirno. — Bio sam prisutan kada su uhapsili Godarda.

Sirom iskolačenih očiju mlada žena se za trenutak zagledala u Šejna, a onda je briznula u histeričan plač.

— Pokušajte da se smirite mis i da mi ispričate nešto više o prepadu na Ebetovu prodavnicu dragog kamenja. — Uvidevši da devojka uopšte ne reaguje, Šejn je nakon izvesnog vremena dodao:

— Jeste li vi njegova sestra?

Ona odmahnu glavom.

— Mi smo... mi smo vereni — promrmljala je ona kroz plač. — A ko ste vi uopšte i zašto se interesujete za Endrua?

— Kao što rekoh bio sam prisutan kada ga je šerif Alvoird uhapsio. Endru je imao metak u ramenu, a šerif je tvrdio da rana potiče od njegovog revolvera. Pitam se samo kako to da se šerif našao baš na pravom mestu kada je vaš verenik pljačkao Ebetovu prodavnicu?

— Jeste li vi advokat? — upitala ga je ona nakon što se donekle smirila.

Smatrajući da je u ovom trenutku takvo objašnjenje možda i najbolje, Šejn je rešio da je ostavi u tom uverenju. Uglavni mali restoran na drugoj strani ulice, Šejn je pozvao devojku da tamo nastave započeti razgovor.

Čim su se smestili za sto devojka je bez Šejnovog nagovora počela da priča sve o sebi, kao i o događajima koji su prethodili prepadu na Ebetovu radnju.

Devojka se zvala Dženifer Albourn i došla je zajedno sa Endruom Godardom pre tri meseca u Denver. Endru je već nakon nekoliko dana prihvatio posao u jednom od saluna, koji su pripadali T. C. Škotu. Zarađivao je dobro tako da su mogli da iznajme pristojan stan i da razmišljaju o tome da se uskoro venčaju.

— Onda se dogodilo nešto čudno sa Endruom — prošputala je ona. — Dolazio je sve kasnije kući, a jednom kada sam otišla u salon da ga potražim rečeno mi je da je već odavno pošao kući.

— Pa, zar ga niste upitali šta se to sa njim događa?

Ona odmahnu glavom.

— Plašila sam se da ću ga izgubiti, mister Šejne. Međutim, od tog dana sam počela da ga uhodim i ubrzo sam saznala prave razloge, koji su doveli do promene u njegovom ponašanju. Upustio se u vezu sa nekom drugom ženom koja je sa njim počela da radi šta je htela.

Nakon što je nekako uspela da savlada suze, koje su joj ponovo grunule na oči, devojka je nastavila:

— Odjednom je počeo da se bavi nekim očigledno nezakonitim poslovima. To sam zaključila po tome što sam jednom prilikom u njegovom džepu pronašla više od hiljadu dolara. Pretpostavljam da je taj novac proneverio u salonu u kom je radio. Bilo kako bilo, sledećeg dana tog novca više nije bilo. I ne samo to već se čitava stvar ponavljala iz dana u dan. Kada sam konačno skupila dovoljno hrabrosti da ga

upitam šta to radi Endru je planuo i rekao da će me izbaci iz kuće ukoliko ga i dalje budem uhodila.

— Znae li možda za čega mu je taj novac bio potreban? — upitao je Sejn.

— Naravno za tu ženu — odvrtila je ona klimnuvši glavom.

— A ko je ta žena?

Čitavo njeno telo kao da se u tom trenutku streslo. Zelenice su joj se iznenada skupile i Sejn je noprosto osećao sumnjičavost i nepoverenje sa kojim ga je ona promatrala.

— To zaista ne znam — odvrtila je ona tiho, no Sejn je znao da je to bila najobičnija laž.

Zavahivši se dublje u udobnu fotelju, Sejn je pred sobom ponovo ugledao scenu kada se Endru Godard osvestio na ramenu šerifovog zamenika Džeka Dermita i kada se molećivo zagledao u Martu.

— A šta možete da mi kažete o tom prepadu? — upitao je Sejn.

— Čitavo jutro sam naprosto osećala da sa Endruom nešto nije u redu tako da sam pošla za njim kada je napustio kuću. Čim sam ga ugledala da ulazi u mister Ebetovu prodavnicu znala sam šta je naumio. Pojurila sam preko ulice u nameri da uletim unutra i da ga sprecim da načini još jednu glupost, no još pre nego što sam stigla do vrata Endru je ponovo izašao napolje na ulicu. Istovremeno se unutra u radnji začuo prasak revolvera. Iako me je video Endru je uspavaničeno počeo da beži. A onda se ulicom neko proderao, naređujući mu da stane. Odmah zatim odjeknuo je još jedan pucanj. Endru je pao, no pre nego što sam stigla do njega uspeo je ponovo da se pridigne i da nastavi da beži. Na drugoj strani ulice ugledao sam šerifa Alvorda i njegovog zamenika Džeka Dermita koji su jurili za Endruom. Htela sam i ja da pođem za njima, ali je tada u radnji neko uzviknuo da je mister Ebet ubijen. Ušla sam i videla mister Ebeta da leži u ogromnoj lokvi krvi. Na podu, tik kod samih vrata ležao je nečiji revolver. Izenada su se pojavila još dvojica šerifovih zamenika, koji su podigli revolver, ponovši ga kasnije sa sobom. Bila sam potpuno sludena, ali sam ipak znala da Endru nije pucao pošto je hitac odjeknuo tek kada je on već bio na ulici. Nakon toga sam otišla kući u nadi da je Endru ipak nekako uspeo da umakne šerifu. Kasnije kada sam shvatila da sam se uzaludno nadala otišla sam do šerifove kancelarije. Tamo su svi tvrdili da je Endru pucao na mister Ebeta. Niko nije hteo da mi veruje...

Tu je Dženifer Alborn ponovo briznula u plač.

Sejn je počeo napregnuto da razmišlja. Pitao se šta je sve ovo samo trebalo da znači i šta je Marta mogla da ima od toga da plečkaju poput Endrua Godarda svojim čarima pomuti pamet? Zar je zaista bilo moguće da se zaljubila u njega?

Tu pomisao Sejn je vrlo brzo odbacio. Jeste da već više od godinu dana nije video Martu i da se za to vreme svakako mnogo promenila, ali je Endru Godard ipak bio samo običan žutokljunac, a Marta Anderson je bila žena kojoj je bila potrebna čvrsta ruka da bi mogla da zavoli nekog muškarca.

Uveren da ga Dženifer Alborn nije slagala barem što se

priče o prepadu na Ebetovu radnju tiče Šejn se pitao ko li je samo pucao na nedužnog mister Ebeta?

— Htela bih da podem kući, mister Šejne — promrmljala je Dženifer kroz jecanje, podigavši se iznenada od stola.

Otpativši je do vrata, Šejn je tiho upitao:

— Gde mogu da vas nađem ukoliko nešto saznam?

— I zaista hoćete da mi pomognete? — upitala je ona začuđeno.

— Ne mogu ništa da vam obećam, ali mislim da bi vredelo pokušati — reče Šejn, ne želeći da suviše podgrejava njenu nadu.

— Stanujem u 14. ulici — promrmljala je ona. — Pitajte samo gde se nalazi kuća misis Gilford.

Odmah zatim Dženifer Alborn se okrenula i kročila napo-
lje na ulicu gde je već uveliko vladao mrkli mrak.

Nakon što je platio račun Šejn je pošao prema ulici Blejk u kojoj se nalazio hotel u kom je odseo. Uz put se pitao da li uopšte ima svrhe da se bliže pozabavi Endruom Godardom kada će već sutra morati da ode do T. C. Skota i da obavi zadatak sa kojim ga je Sedma brigada poslala u Denver. A taj zadatak mu sigurno neće ostavljati dovoljno vremena za bilo šta drugo.

Misli su mu zatim odlutale ponovo do Marte Anderson. Ukoliko joj ipak nekako pode za rukom da ga potraži u hotelu bio je rešen da je upita za njenu vezu sa Endruom Godardom i da ne dozvoli da ga onako bezočno slaže kao što je to učinila u svojoj radnji.

VI

Šejn je već bio skoro zaspao kada je na vratima začuo jedva čujno kucanje.

Sa „remingtonom“ u ruci Šejn je prišao vratima i promuklim glasom upitao:

— Ko je?

— Ja sam, Šejne — prošaputala je Marta.

Nakon što je otključao vrata i pustio Martu unutra Šejn je promolio glavu da bi se uverio da je niko nije pratio, a i da niko od ostalih gostiju nije primetio da ga je posetila neka žena.

Uvidevši da napolju u hodniku nema nikoga i ničega što bi moglo da izazove njegovu sumnju, Šejn je ponovo okrenuo ključ u bravi.

Pri slaboj svetlosti koja je sa ulice dopirala kroz prozor Šejn jedva da je nazirao siluetu Martinog skladnog tela.

Bez reči ona je prišla prozoru i navukla zavese tako da se u sobi više ni prst pred okom nije video.

To je, međutim, samo kratko potrajalo pošto je Šejn već u sledećem trenutku kresnuo palidrvcem o dovratnik i plamen prineo petrolejskoj lampi koja je stajala na stolu u sredini sobe. Prostoriju je odjednom ispunila toplina prigušene svetlosti tako da je Šejn mogao da vidi kako mu se Marta izazovnim korakom približava.

Kada ga je strasno zagrlila i poljubila Šejn je zaboravio na sve ono što je hteo da je pita, svestan da za takve stavri i kasnije ima vremena.

Njegove snažne šake su se našle na njenoj okrugloj stražnjici, što je nateralo da glasno zastenje. A kada je Šejn počeo i da joj otkopčava svilenu haljinu sa ogromnim izrezom na grudima Marta se jedva uzdržala da glasno ne vrisne.

Sčepala ga je za ruke i odvukla ga bukvalno do kreveta. Drhtavim prstima počela je da ga svlači nakon čega mu se podala takvom strašcu koju Šejn kod nje još nije do tada doživio.

U Santa Fe je bila daleko nežnija i osećajnija dok je sada bila naprosto gonjena nekim gotovo životinjskim nagonom, kao da je u ovoj jednoj noći hteo da nadoknadi sve ono čega se tokom proteklih godinu dana odricala.

Dok ga je Marta izazivala na sve snažnije pokrete Šejn je jasno osećao da ovo više nema veze sa ljubavlju već da je to bila najobičnija neobuzdana požuda.

No, u ovim trenucima kada je i sam bio izuzetno uzbuđen to mu je bilo potpuno svejedno. Sve na toj izuzetnoj ženi ga je naprosto dovodilo do ludila. Ne dozvolivši joj da predahne, Šejn je terao od vrhunca do vrhunca.

Tokom noći njihova ljubavna igra je sve više prerastala u neku vrstu neme borbe za koju nijedno od njih dvoje nije želelo da prestane.

Tek kada su kroz teške zavese počeli da prodiru prvi zraci novog dana Marta se teško dahćući odvojila od Šejna i jedva čujnim glasom prostenjala:

— Nemoj više, Šejne, molim te! Zaista više ne mogu!

Izvesno vreme su još okupani znojem ležali u krevetu, a onda je Marta odjednom ustala. Dok je prilazila prozoru morala je da se pridrža za noćni stočić da ne bi pala od slatke iscrpljenosti.

Nakon što je kratko pogledala kroz zavese na ulicu Šejn je video kako se naprosto stresla. Njene punačke grudi počеше da podrhtavaju kada se munjevito okrenula i sva prestravljena izustila:

— Pobogu, pa napolju je već dan, Šejne!

On se samo umorno osmehnuo.

Ne oklevajući više ni časa, Marta Anderson počе užurbano da se oblači.

I Šejn se podigao sa kreveta, obukavši pantalone koje su bile na stolici. Odmañ zatim se umorno spustio na stolicu, zamišljeno promatrajući kao izvajano telo žene čija je crna kovrdžava kosa bila potpuno razbarušena.

Nakon što je navukla mider i tanke svilene čarape Marta je prišla ogledalu, pokušavajući koliko-toliko da svoju frizuru dovede u red.

Šejn je za to vreme sa neskrivenim divljenjem uživao u njenim skladnim oblinama.

— Koliko još ostaješ u Denveru, Šejne? — upitala ga je ona nežnim, ali umornim glasom.

On samo sleže ramenima.

— To zaista ne mogu da ti kažem, Marta, pošto ovde imam

da obavim neki posao za koji ne znam koliko će mi vremena oduzeti.

Ona ga naravno nije pitala o kakvoj vrsti posla se radi, pošto je još iz Santa Fe naslućivala da je to tajna i da Šejn na neki poseban način radi za čuvare zakona.

— Reci mi šta imaš sa Endruom Godardom? — upitao je Šejn iznenada.

Začuvši ovo pitanje, Marta se naprosto skamenila. Trebalo je da prođe gotovo desetak sekundi pre nego što je uspela da povрати samokontrolu i da prividno mirno odvrati:

— A da li taj tvoj posao stoji u nekoj vezi s njim?

Dakle, više ne poriče da poznaje Godarda, pomisli Šejn.

— Ne — odvratio je Šejn. — Ali bi i pored toga voleo da znam što je ono danas trebalo da znači. Ako ni zbog čega drugog, a ono zbog šerifa Alvorda koji bi možda mogao još nešto da me priupita zbog toga što sam i ja bio prisutan.

— Što se toga tiče nema potrebe da brineš, Šejne — odgovorila je ona, odlučno odmahnuvši glavom.

Šejn se pitao kako li je samo mogla da bude toliko sigurna u ono što je tvrdila.

— To još uvek ne znači da si odgovorila na moje pitanje, Marta.

Ona počne zadovoljno da se smeška, verujući očito da je Šejn jednostavno ljubomoran na dečaka.

— Endru Godard radi kao barmen u jednom od saluna koji pripadaju mom mužu, Šejne. Dečak se jednostavno zaljubio u mene i već duže mi krišom šalje raznorazne poklone. Ne znam zaista odakle mu toliki novac, ali mi je zato jasno da je taj njegov izvor očito presušio, te da je zbog toga danas opljačkao prodavnicu Majka Ebeta.

Dok je izgovarala ove reči u njenom glasu nije bilo ni trunke saosećanja za nesrećnog dečaka.

— Ali zašto mu nisi stavila do znanja da ta njegova slepa ljubav nema nikakvog smisla?

— Ali kako da nisam! — odvratila je ona, nasmejavši se tiho. — Pa to činim svaki put kada ga vidim. Međutim i sam znaš kakvi mogu da budu ti žutokljunci kada se jednom u nekoga zaljube.

— Pljačka Ebetove prodavnice će doneti Godardu nekoliko godina zatvora — procedio je Šejn mrzovoljno. — A ako mu još i prikaže ubistvo Majka Ebeta tada nema nikakve sumnje da će završiti na vešalima.

— Tu ja zaista ne mogu ništa da promenim, zar nije tako, Šejne? — reče Marta nezainteresovano dok je oblačila haljinu. Odmah zatim se sa blaženim osmehom na licu zagledala u njega i ljupko ga upitala:

— Hoćeš li mi pomoći?

Prišla mu je i okrenula leđa nakon čega je Šejn počeo da zatvara bezbroj sitnih kopči koje su dosezale sve do njene stražnjice. Njegova blizina počne ponovo da je uzbuđuje, no ipak je nekako uspela da se savlada i da se užurbanim korakom pomeri od njega nakon što je Šejn zakopčao i poslednju kopču.

— Sutra uveče ću ponovo doći do tebe, Šejne — reče ona glasom koji je još uvek podrhtavao od uzbuđenja.

Šejn se u sebi samo tiho nacerio. Do večeri je moglo mnogo toga da se dogodi, a i Marta bi do tada mogla da sazna da i on radi za T. C. Skota. Bio je siguran da će biti izvan sebe od besa što joj to već sada nije rekao, no to mu je u ovim trenucima iznenada bilo potpuno svejedno.

Način na koji je Marta prihvatila sudbinu mladog Endrua Godarda Šejnu je jasno kazivalo koliko se ona u proteklih godinu dana promenila.

Marta je na vratima još jednom kratko zastala i sa osmehom na licu rekla:

— Treba da porazgovaramo još i o tvom udelu u mojoj radnji, Šejne. Bilo bi mi drago kada bi dozvolio da te isplatim. Da li bi suma od dvadeset hiljada dolara bila dovoljna? Mislim da dobit od celih deset hiljada dolara za samo godinu dana i nije tako loše, zar ne?

— Potpuno se slažem sa tvojom ponudom, Marta — odvratio je on.

Ona mu je poklonila još jedan dražesan osmeh nakon čega je oprezno izašla napolje u hodnik.

Šejn je prašao vratima i okrenuo ključ u bravi da bi zatim ponovo legao na krevet koji je još uvek mirisao na Martin skupoceni parfem. Prekrstivši ruke iznad glave, Šejn počeo o svemu napregnuto da razmišlja.

Polako ali sigurno počeo je da slutiti da se iza priče o Endru Godardu krije daleko više nego što je to Marta htela da prizna. Koliko god da se naprezao Šejn nikako nije mogao da iznađe valjan razlog zbog kojeg bi bogata žena poput Marte Skot namerno gurnula dečaka u propast.

VII

U kancelariji T. C. Skotove imperije vladala je neslućena živost. Svi službenici su bili toliko zadubljeni u svoje poslove da niko nije obraćao ni najmanju pažnju na Šejna sve dok on jednom čoveku u tamnom elegantnom odelu nije rekao da bi želeo da razgovara sa mister Skotom.

Od tog trenutka Šejn više nije mogao da se požali na nedostatak pažnje.

Kao da su iz zemlje iznikli pored njega su se odjednom stvorila dvojica momaka mračnog izraza lica. I ne samo to već se prostorija u roku od samo nekoliko sekundi ispunila prilikama kojima se već na prvi pogled videlo da ispod elegantnih odela kriju nabijene revolvere.

— Ko ste vi, mister? — upitao je jedan od one dvojice momaka. Glas mu je zvučao ljubazno, no to Šejna nije moglo da zavara. Bio je svestan da pred sobom ima izuzetno opasnog čoveka.

— Ja sam onaj koji hoće da razgovara sa T. C. Skotom — odgovorio je Šejn, razvukavši usta u širok osmeh, koji mu je već u sledećem trenutku preseco kada mu je visoki suvonjavi momak zario cev revolvera u trbuh. Osmeh na Šejnovom licu

zamenila je bolna grimasa dok je iznenađeno zurio u momka koji se podrugljivo cerekao.

— Vidi, vidi, ovo je pravi šaljivdžija, zar ne, Stene — reče suvonjavi momak svom drugaru.

Omanji korpulentni momak je dakle bio Stenli Gilroj, pomisli Šejn. Ako je tako onda je suvonjavi sigurno Alister Mek Geri. Sada je Šejnu bilo jasno zašto ga je Ruben Biti upozoravao da se pripazi Mek Gerija.

— Sklonite tu vašu pucaljku, Mek Geri — procedio je Šejn, pokušavajući da svom glasu da prizvuk prividne mirnoće. — U protivnom bi moglo da se desi da zapadnete u grdne neprilike.

— Sumnjam, mister. Jedini problem koji biste vi mogli da mi stvorite bio bi kako da uklonimo vaš leš — odvratio je on podrugljivo.

— To se Skotu sigurno ne bi svidelo, Mek Geri. Sve mi se čini da u vaš dvojicu baš i nema nekog naročitog poverenja inače ne bi zahtevao da ja preuzmem brigu o njegovoj sigurnosti.

Suvonjavi momak zastade kao gromom ošinut. Munjevito je vratio revolver u futrolu ispod pazuha dok se Gilroj za to vreme i dalje sumanuto cerekao.

— Vi ste, dakle, Šejn? — reče Mek Geri pomirljivo.

— A ko bi drugi bio? Sto mu gromova, zar ne mislite da sam dovoljno dugo tračio vreme sa vama dvojicom, a ako se ne varam gazda baš i ne voli mnogo da čeka.

Ova pretpostavka je očito bila tačna, pošto se Mek Geri munjevito okrenuo i kroz zube procedio:

— Podite za mnom, Šejne!

Šejn je u pratnji Mek Gerija i Gilroja pošao prema vratima u dnu prostorije kroz koja su dospeli u prostran hodnik iz kog se ulazilo u bezbroj drugih kancelarija. Na samom njegovom kraju stajala su dvojica gorila koji su u rukama držali sačmarice ogromnog kalibra. Zadatak ove dvojice je bio da čuvaju prilaz vratima iza kojih se nalazio lift kojim se stizalo do Skotovog apartmana.

Gore na spratu su ih dočekala još dvojica revolveraša, koji su svoje sačmarice odmah uperili u Šejna.

— Moraćete ovde da odložite vaše oružje, Šejne — reče Mek Geri.

Kada je Šejn to bez pogovora i učinio Mek Geri je do-
dao:

— Sada će vas Stenli pretresti da bismo se uverili da negde slučajno ne držite neki skriveni „deringer”.

Izgledalo je zaista da je T. C. Skot strahovito bio zabrinut za vlastiti život čim je držao ovakvo obezbeđenje u kući.

Tek nakon što je Gilroj rekao: — Čist je! — Mek Geri je prišao jednim vratima i otvorio ih. Dao je znak Šejnu da krene za njim, a onda su ušli u još jednu prostoriju u kojoj su se opet nalazila dvojica revolveraša naoružani ogromnim dvopcevkama koje su mogle da raznesu i najvećeg grizlija.

Gilroj više nije bio sa njima, te je Šejn naslućivao da možda samo Mek Geri ima pristupa u T. C. Skotove privatne prostorije.

Kada je i sam odložio opasač sa revolverima Mek Geri je prišao zidu iz kog je štrčala neka čudna metalna cev pored koje je bio okačen omanji mesingani levak.

Prinevši levak ustima Mek Geri je uzviknuo:

— Šejn je ovde, mister Skote!

Šejn je čuo kako je neko tihim glasom nešto odgovorio, a onda je Mek Geri već vratio levak na svoje mesto i okrenuo se Šejnu.

— Mister Skot nas očekuje — reče on grubim glasom.

Obojica su prišli vratima koja su očigledno konačno vodila u Skotove privatne prostorije. Iznenada su se oba krila masivnih drvenih vrata otvorila sama od sebe kao da su vođena nekom nevidljivom rukom.

Mek Geri kratko klimnu glavom što je za Šejna trebao da bude znak da može da kroči u najintimniji kutak najmoćnijeg čoveka u Denveru. Kada su obojica ušli unutra vrata su se za njima zatvorila na isto onako čudesan način.

U sobi nije bilo drugog nameštaja osim regala sa mnoštvom knjiga, kao i u polukrug poredanih kožnih fotelja koje su se nalazile pored Skotovog radnog stola.

Širom otvorena vrata na zidu koji je gotovo ceo bio u staklu vodila su na ogromnu terasu sa koje se pružao predivan pogled ne samo na ceo grad već i na brežuljke sa one strane Plejt rivera.

Ugledavši priliku koja se pognuto koračajući pojavila u tim vratima, Šejn je za trenutak osetio sažaljenje, no onda se setio svega onoga što mu je Ruben Biti rekao o ovom čoveku.

T. C. Skot je zaista izgledao jadno. Masna već uveliko osedela kosa padala mu je na čelo dok je odelo koje je imao na sebi odavalo utisak kao da ga je upravo otkupio od nekog uličnog pijanca.

— Jeste li dobro proverili da možda negde ne nosi neko skriveno oružje? — upitao je Skot piskavim glasom.

Mek Geri klimnu glavom.

Zagledavši se krajičkom oka u revolveraša, Šejn je primetio podrugljiv osmeh koji mu je zatitrao oko usana. Odmah zatim Šejn je svu svoju pažnju ponovo usredsredio na T. C. Skota koji se u međuvremenu smestio u naslonjaču iza svog radnog stola.

— Možeš sada da ideš, Mek Geri — reče Skot.

Očigledno iznenađen ovim gazdinim rečima, Mek Geri je stajao kao ukopan.

— Ovo je bilo naređenje, Mek Geri — dreknuo je Skot glasom, koji je pre ličio na krik ptice grabljivice nego na ljudski govor.

Slegnuvši samo ramenima, Mek Geri je nestao kroz vrata koja su se i dalje otvarala sama od sebe.

Kada je Šejn hteo da priđe stolu za kojim je sedeo Skot on je odnekud izvukao ogromni „kolt“ i uperio ga u Šejnove grudi.

— Ne približavajte mi se, Šejne! Idite i sedite tamo na fotelju! — pri tome je cev revolvera uperio prema kožnim

naslonjačama koje su se nalazile na bezbednom rastojanju od njegovog stola.

— Vi ste, dakle, Šejn — reče on. — Možete li to na neki način da dokažete?

— Rečeno mi je da imate neki problem koji ja treba da rešim, mister Skote — odvratio je Šejn mirno. — No, ako me očekujete sa takvim nepoverenjem onda bi možda najbolje bilo da ponovo odem.

— A ko vas je poslao?

— Neko iz Vašingtona kome ste se vi obratili.

— Poznajete li nekoga ovde u Denveru?

— Za sada nisam naišao još ni na jedno poznato lice — slagao je Šejn. — Poslednji put sam bio ovde pre nešto više od godinu dana.

— Odlično! — promrmljao je Skot. — A sada ću vam reći zbog čega ste mi potrebni, Šejne. Neko, naime, hoće da me ubije!

Skot se zagleda u Šejna kao da mu je upravo otkrio najbolje čuvanu državnu tajnu. Ovaj ga je samo mirno upitao:

— A ko je ta osoba, mister Skot?

— Moja vlastita žena! — uzviknuo je Skot unezverenim glasom.

Sada je Šejn bio taj koji je naprosto zanemeo. Očekivao je sve drugo samo ne ovakav odgovor.

Pa, zar Marta da je tako nešto naumila?

Njegova sumnjičavost je, međutim, bila samo kratkog daha pošto je konačno počeo da povezuje neke stvari koje mu do tada nikako nisu išle u glavu. Najpre je tu bila promena u njenom ponašanju, a onda i ono što mu je Biti ispričao o strahovitoj svađi koja je izbila između nje i Skota, kao i činjenica da je T. C. Skot nedeljama držao svoju suprugu zatvorenu u kući. Sve je to zaista moglo da znači da je Marta htela da se oslobodi svog muža. A ako se uz to uzme u obzir i činjenica da je Skot bio izuzetno bogat i da je u nasleđstvo mogao da joj ostavi basnoslovno bogatstvo tada takva pomisao i nije bila tako suluda kao što se možda u prvi mah činila.

— Vaša žena? — upitao je Šejn nakon što se koliko-toliko povratio od iznenađenja. — Gde je ona? Da li živi ovde sa vama?

Skot klimnu glavom.

— Njena soba se nalazi pored moje — promrmljao je on.

— A da li je sada ovde?

— Ne, pošto preko dana radi u prodavnici šešira koja njoj pripada tako da tek uveče dolazi ovamo.

— Što znači da i celu noć provodi ovde?

— Pa, naravno! — reče Skot ljutito.

— A da li se do vašeg apartmana dolazi jedino onim liftom kojim sam i ja stigao?

— Da.

— A da li i vašu ženu pretresaju, kao i svakog drugog posetioca?

Skot odmahnu glavom. U tom trenutku je najzad spustio revolver i pokunjeno rekao:

— Marta tako nešto ne dozvoljava.

— Jeste li možda razgovarali s njom o toj vašoj sumnji?

Zinuvša od iznenadenja kao riba na suvom, Skot je naprosto uzviknuo: — Pa, naravno da nisam!

— A na čemu se ta vaša sumnja uopšte zasniva?

— Na činjenici da me mrzi, Šejne! — prostenjao je on umorno. — Mrzi me kao što me i svi drugi u ovom gradu mrže. Svima njima je stalo jedino do mog novca tako da nikome ne verujem! Ni vama ne verujem, Šejne!

— A kako onda da vam pomognem, mister Skot? I šta uopšte očekujete od mene? Ako već mislite da vaša žena hoće da vas ubije što je jednostavno ne oterate od kuće?

Skotove oči nekako čudno zasvetlucaše dok je jezikom prelazio preko ispucalih usana. U tom trenutku Šejn je shvatio da je čovek pred njim i pored svih ovih sumnji koje mu je izneo bio naprosto lud za Martom.

— Pa, ona je moja žena, Šejne, i ne želim ni po koju cenu da je izgubim.

— Pretpostavimo da je ta vaša sumnja tačna, mister Skot. No još uvek mi nije jasno šta u tom slučaju mogu da učinim za vas.

— Moja žena me sigurno neće svojim rukama ubiti, Šejne. Zato hoću da saznate koga je unajmila za taj prljavi posao i da mi tog čoveka dovedete ovamo.

— Nije mi samo jasno kako to da uradim, mister Skot — promrmljao je Šejn nemoćno slegnuvši ramenima.

— Sasvim jednostavno. Od danas ćete u stopu pratiti moju ženu i to danonoćno. Preuzecete posao koji je do sada obavljao Klem Kolusa, pošto tom pacovu više ne verujem. Možda je moja žena upravo njega potkupila.

Nakon kraćeg dvoumljenja Skot je još dodao:

— A da li ćete vi dozvoliti mojoj ženi da vas potkupi? Šejn odlučno odmahnu glavom.

— Mene niko ne može da potkupi, mister Skot.

T. C. zadovoljno klimnu glavom.

— Zovjte me od sada T. C., Šejne. Ipak mi se čini da ste vi pravi čovek za mene. Ukoliko mi dovedete čoveka koga je moja žena unajmila da me ukloni načiniću od vas bogatog čoveka, koji do kraja svog života neće morati ni prstom da mrdne.

Šejn mu naravno nije rekao da mu nije stalo ni do kakvog bogatstva, a ponajmanje do takvog koje bi poticalo od njegovih prljavih poslova.

— Idite sada, Šejne. I neka Marta slobodno primeti da sam angažovao novog čoveka koji navadno treba da je štiti. Mek Geri će povući Klema Kolusu sa tog posla. I još nešto: želim da me informišete o svenu što moja žena čini, pa makar vam se to učinilo i sasvim nebitnim. Uveče kada moja

žena nestane u svojoj sobi hoću da dođete do mene i da me o svemu obavestite.

Zadubivši se u dokumenta pred sobom, T. C. Skot je Šejnu dvosmišljeno stavio do znanja da je ovaj razgovor smatrao završenim. Šejn se zato mirno podigao i pošao prema vratima koja su se u međuvremenu već bila otvorila. Napolju u hodniku ga je dočekao Alistar Mek Geri.

U tom trenutku Šejn je iza svojih leđa još jednom začuo Skotov kreštav glas, koji je Mek Geriju doviknuo da bi hteo kratko nešto sa njim da porazgovara.

Šejn je mirno sačekao da se Skotov revolveraš vrati, a onda su se njih dvojica liftom ponovo spustili dole u prizemlje.

— Odvešću vas do ulice Lorimer u kojoj se nalazi radnja misis Skot — reče Mek Geri sa značajnim smeškom na licu nakon što je Šejnu vratio njegov revolver.

— A šta je sa onim Klemom Kolusom? — upitao je Šejn.

— To neka ne bude vaša briga, Šejne — odvratio je Mek Geri mirno.

Kada je Mek Geri nestao u pratnji Klema Koluse kome se očigledno ni najmanje nije svidelo što je izgubio ovako lagodan posao Šejn je prešao na drugu stranu ulice, zauzevši Kolusino mesto pored izloga Martine radnje.

Bio je svestan da će čitavoj stvari morati da pride na sasvim drugi način nego što je to Kolusa činio. Prvo, smatrao je besmislenim da stoji ovde napolju na ulici kada je Marta u međuvremenu kroz sporedni ulaz mogla da prima muškarce i da im izdaje određena naređenja.

Dok je još jednom razmišljao o toku razgovora sa T. C. Skotom shvatio je da je postojala jedna nelogičnost koja je mogla da bude kobna ukoliko je njegova sumnja bila tačna da je Marta htela da ga pošalje na onaj svet.

T. C. Skot i Mek Geri su tvrdili da postoji samo jedan jedini prilaz apartmanu. Ta činjenica ili nije odgovarala istini ili je pak Marta uspevala da podmiti ljude koji su stražarili pored lifta.

Ovo drugo mu se učinilo manje verovatnim pošto je u zgradi pored lifta postojala dvostruka straža, a svu četvoricu revolveraša teško da bi i žena poput Marte Anderson mogla da potkupi.

To je pak moglo samo da znači da je postojao još jedan prilaz kojim je Marta mogla da dolazi i odlazi kada joj se to prohtelo inače prethodne noći sigurno ne bi uspela da stigne do njegove hotelske sobe.

Dok je prolazio vratima radnje Šejn se tiho nacerio. Verovatno će Marta pokušati da mu iskopa oči kada joj bude sasuo istinu u lice, no to je verovatno bio jedini način da je odvрати od planiranog ubistva ukoliko je Skotova pretpostavka uopšte bila tačna.

Martino prelepo lice se skamenilo od straha kada ga je videla da ulazi unutra.

Osvrnuvši se kratko oko sebe, Šejn je primetio da u radnji nije bilo nijedne mušterije. Za pultom je stajala jedino devojka koju je već sreo u Martinoj radnji i za koju je u međuvremenu saznao da se zove Debi. Njeni obrazi se iznenada zarumeneše kada joj je Šejn sa osmehom na licu kratko klimnuo glavom.

Marta se za to vreme u nekoliko koraka već našla pored Šejna, koji je na njenom licu primetio izraz iznenađenja kada je, pogledavši kroz izlog shvatila da Klema Koluse nema u blizini.

— Želite li da kupite još jedan šeširić za vašu prijateljicu u Pueblu? — upitala je ona, bezuspešno pokušavajući da prikrije svoje uzbuđenje.

Šejn samo odmahnu glavom.

— Moram da razgovaram sa tobom, Marta — reče on tihim glasom tako da prodavačica za pultom nije mogla da ga čuje.

Dala mu je znak da pođe za njom do prostorija u dnu radnje od kojih je jedna bila pretvorena u kancelariju. Na radnom stolu na sredini prostorije se nalazilo mnoštvo crteža i proba materijala predviđenih za izradu najnovijih modela ženskih šešira. Zatvorivši vrata za sobom, Marta je van sebe od besa procedila:

— Jesi li poludeo?! Pa znaš i sam da me Skotovi ljudi danonoćno uhode. Hoćeš li da nam natovari na vrat nekog od svojih plaćenih ubica?

— Kolusa više ne stoji pred tvojom radnjom — reče Šejn nacerivši se. — Mek Geri ga je sklonio pre nepunih pet minuta.

— A otkud ti to znaš? — prosiktala je ona.

— T. C. mi je to rekao — odvratio je Šejn mirno.

Njeno ljupko lice se iznenada zajapurilo od besa dok je bezuspešno pokušavala da se povрати od iznenađenja.

— T. C.? — promrmrljala je ona napokon. — Sto mu gro-mova, jesi li ti stvarno poludeo? I šta uopšte imaš da tražiš kod njega?

— Smiri se sada, Marta, i saslušaj me, molim te — reče Šejn uhvativši je za ramena, koja su se od uzbuđenja tresla. — Zaista nisam kriv što se sve ovako odigralo. U trenutku kada sam prvi put kročio u tvoju radnju nisam imao pojma kako glasi zadatak sa kojim su me poslali u Denver. To sam saznao tek ovog jutra. — Izgovarajući ove reči, Šejn je namerno lagao pošto je znao da mu Marta nikada ne bi oprostila što je proveo noć sa njom i pored toga što je znao da će raditi za njenog muža.

— Taj tvoj zadatak, dakle, ima neke veze sa T. C. Skotom? — upitala je ona sva prestravljena.

Strah u njenim očima nagnao ga je da gotovo poveruje da su Skotove sumnje bile opravdane.

— Da, T. C. traži čoveka koji treba da ga zaštiti od mogućeg atentata.

Strah u njenim lepim tamnim očima postade još izraženiji. Prirodno rumenilo njenog lica zamenilo je gotovo avertinjsko bledilo dok je teškom mukom izustila: — I ti...

Šejn klimnu glavom.

— Tako je, Marta, ja sam dobio taj zadatak. A znaš li koga T. C. sumnjiči da bi hteo da ga otpremi na onaj svet?

— Mene — prošaputala je ona jedva čujnim glasom.

Šejn je bio ne malo iznenađen što je ona to tako otvoreno priznavala.

— Da i zato je najmio mene da te pratim u stopu. Ja sam taj koji je zamenio Klema Kolusu.

I ne pokušava da porekne da su Skotove sumnje opravdane, pomisli Šejn, dok je Marta, oslobodivši se njegovih ruku šetala tamo-amo po sobi.

— Jesi li ga video svojim očima? — upitala ga je ona konačno.

On kratko klimnu glavom.

— Ako je tako onda ti sigurno nije promaklo da taj čovek pati od manije gonjenja. Sumnjam da bi bilo ko imao nešto od toga da ga ubije. A ponajmanje ja, pošto mi pruža svu slobodu otkako smo on i ja neke stvari raščistili. Osim toga, moja radnja donosi toliko novca da ne mogu ni pored najbolje volje da ga potrošim. A i T. C. me kao ženu ostavlja na miru. Da nema tih njegovih prokletih uhoda bila bih više nego srećna i zadovoljna svojim životom.

— Hm ali otkud mu onda ta ideja da hoćeš da ga ukloniš?

— Otkud ja to da znam, Šejne? Verovatno je jednostavno sišao s uma. Pa i sam si ga video na šta liči. Zar ne misliš da je to jednostavno nenormalno da se čovek tako krije od drugih ljudi?

Nakon izvesnog vremena u kom ga je zamišljeno promatrala Marta je dodala:

— Kada malo bolje razmislim možda i nije tako loše što je Skot unajmio baš tebe da me pratiš. Ovako će ti barem možda poći za rukom da ga ubediš da mu od mene ne preti bilo kakva opasnost. Pošto pretpostavljam da mu nisi rekaš da se ti i ja poznamo problem bi možda mogao da bude jedino Klem Kolusa. Da li te je prepoznao kada si sa Mek Gerijem dolazio cvamo?

— Ne — promrmljao je Šejn.

— Ako je tako onda bi najbolje bilo da Skotu kažem da smo se juče već videli pošto će to od svojih uhoda ionako kad-tad saznati.

Šejnu se ovaj Martin plan nije baš mnogo dopadao, ali je to u ovoj situaciji verovatno bilo i jedino moguće rešenje.

U tom trenutku se u radnji začuo tih zvuk mesinganih zvončića

— Izgleda da je stigla jedna od mojih mušterija — reče Marta koja je ponovo zračila svojom uobičajenom mirnoćom.

— Zaista šteta inače bismo mogli da ponovimo barem deo od onoga što smo doživeli protekle noći.

Poljubivši ga ovlaš u obraz, Marta je izašla napolje.

Dok je zurio za njom Šejn i dalje nije mogao da se otme utisku da ga je lagala. Pitao se jedino šta je ona u toj svojoj lepoj glavi smišljala i da li je već imala određenu predstavu o tome kako da ukloni svog muža.

Šejn tiho opsova, pitajući se zašto je Marta Anderson morala da se uda baš za tog prokletog T. C. Skota.

IX

Dan je proticao izuzetno sporo i jendolično.

Čak ni za vreme podnevne pauze Marta nije napuštala radnju već je samo svoju prodavačicu Debi Varner poslala da im iz obližnjeg restorana donese nešto za jelo.

Tokom čitavog dana u radnji su se pojavila samo dvojica muškaraca.

Negde oko podneva iznenada je banuo Alister Mek Geri. I pored svih nastojanja Šejn nije uspeo da čuje šta su on i Marta razgovarali. Jedino je primetio da su o nečemu živo raspravljali i da je Marta naprosto kiptela od besa koji je iščezao čim im se Šejn pridružio.

Drugi je bio šerif Virdžil Alvord koji je došao da sasluša Martu zbog jučerašnjeg događaja vezanih za Endrua Godarda.

Alvord nije ostavljao baš neki naročito dobar utisak na Šejna koga je i dalje mučilo pitanje kako to da se šerif stvorio baš na pravom mestu u trenutku kada je Godard pljačkao Ebetovu radnju. Da li je to bila samo puka slučajnost? Šejn nije bio od onih ljudi koji su bili skloni da veruju u tako nešto. Pre mu se činilo da je dečak na neki način bio uvučen u već pripremljenu klopku.

Pitanje je bilo isto tako kakva je u svemu tome bila Martina uloga i ko je bio čovek koji je pucao na Ebeta?

Šejn je naime sve više bio siguran da je Dženifer Alborn govorila istinu i da Godard nije pucao na Ebeta.

Bilo je to naravno još i mnoštvo drugih nerazjašnjenih stvari za koje je Marta možda znala šta se iza njih krije. Šejn je ništa nije pitao pošto je naprosto osećao da je nešto veoma važno pred njim krila.

Zbog svega toga je osetio veliko olakšanje kada se dan konačno približio svom kraju i kada je zajedno sa Martom kočijama pošao prema Brodveju gde su se liftom popeli do T. C. Skotovog apartmana.

— Šta ste radili čitav dan u Martinoj radnji? — dočekao ga je Skot pitanjem koje nije slutilo na dobro.

Osetivši da je ovo pravi trenutak da eventualno preduhitri Skota. Šejn se spustio u fotelju i mirno rekao:

— Zašto mi niste rekli da se vaša žena ranije prezivala Anderson? Da ste to učinili onda bi odmah mogao da vam kažem da je poznajem od ranije.

— Šta, vas dvoje se poznajete? — upitao je Skot zabezeknuto. — Ali...

— Iz Santa Fe — prekide ga Šejn. — Mislim da tome ima već više od dve godine. Sreli smo se slučajno na nekoj proslavi gde smo izmenili nekoliko reči.

— Tako, dakle, izmenili ste nekoliko reči — prosiktac je Skot. — I danas ste to isto učinili, zar ne? Verovatno je i vas kao i sve ostale uspela da obmota oko malog prsta. No, pre nego što dozvolim da me ubijete prosviraću vam tu vašu smrdljivu lobanju!

Izgovorivši ove reči, Skot je kao i prilikom prvog susreta počeo kao pomahnitao da mlataru ogromnim „koltom“.

— Sklonite to čudo T. C. inače bi moglo svašta da se desi zbog čega biste kasnije žalili — odvratio je Šejn mirno.

— Hoćete li možda da me ubedite da Marta nije naumila da me ubije? — vikao je Skot svojim kreštavim glasom.

— To ne! — reče Šejn.

— Ne? — prošaputao je Skot zabezeknuto se zagledavši u Šejna. — Dakle, i vi verujete da namerava da me ukloni?

Šejn sleže samo nemoćno ramenima.

— Na to pitanje i pored najbolje volje ne mogu da vam odgovorim, no postoje stvari koje me poprilično čude. Mislim da bi trebalo nešto više da mi kažete o svojoj ženi, T. C. Na primer, zbog čega bi želela da vas ukloni? Ili, šta se desilo u vreme kada je Marta čitave tri nedelje nestala bez traga i glasa? I da li ima razloga da vas mrzi?

Prošlo je izvesno vreme u kom je Skot nastojao da se primiri, a onda je počeo detaljno da iznosi svoju životnu priču, odnosno onaj deo koji se ticao njega i Marte.

I pored pokunjenog izraza njegovog lica Šejn ga ni najmanje nije sažaljeval.

T. C. Skot je bio beskrupulozan biznismen koji je bio spreman da gazi i preko leševa samo da bi ostvario svoje ciljeve. A onda se u njegovom životu pojavila Marta Anderson. Bio je od prvog trenutka lud za njom i njegov životni san se ostvario kada je prihvatila da postane njegova žena. Ta njegova bezgranična sreća trajala je samo nekoliko nedelja.

T. C. Skot očito nije bio ono što je Marta Anderson u početku u njemu videla. Vremenom je sve češće odbijala da ispunjava svoje bračne dužnosti da bi mu na kraju u potpunosti zabranila pristup u njenu spavaću sobu. T. C. je naredio svojim ljudima da je prate i ubrzo je saznao da je u njenom životu bilo i drugih muškaraca. Dvojicu od njih su njegovi ljudi i ubili. A onda više nije znao šta će, pa je Martu zatvorio u apartmanu iznad svojih kancelarija. U te tri nedelje njihova međusobna mržnja je postala naprosto nepodnošljiva.

Činjenica da i pored svega ne može bez nje bila je za njega ravna propasti sveta. A upravo zbog toga je i bio čvrsto rešen da je radije svojim rukama ubije nego da dozvoli da ode sa nekim drugim muškarcem.

Šejn je bio ne malo iznenađen ovakvom Skotovom otvo-

rencšću, no istovremeno je bio svestan toga da mu ni ona neće mnogo pomoći.

— Uzimajući u obzir sve ovo što ste rekli, meni još uvek nije jasno kako bi Marta mogla da vas ubije kada niko ne može neprimećen da se domogne vašeg apartmana — reče Šejn, odmahnuvši u neverici glavom.

— I ja se to pitam, Šejne — odvratio je Skot skrušeno. — No upravo zato ste mi i potrebni. Pronađite odgovor na to pitanje i dovedite mi čoveka koji je plaćen da me ubije.

— Kada vaša žena obično izlazi iz kuće? — upitao je Šejn, podigavši se iz fotelje.

— Negde oko deset sati — reče Skot.

— U redu, onda do tada imam vremena da pokušam da pribavim još neke informacije — promrmrljao je Šejn više za sebe.

Kada je napustio zdanje Skotove imperije Šejn je pošao u naizgled neobavezan obilazak Denvera. Šetkao se ulicama, no neprekidno je proveravao da li ga neko možda prati. Čvrsto uveren da ga Skotovi ljudi ipak ne uhode rešio je da potraži Rubena Bitija i pored toga što mu je ovaj jasno stavio do znanja da njih dvojica bez obzira na sve više ne smeju da kontaktiraju.

I zaista Biti je bio van sebe od besa kada ga je ponovo ugledao na vratima svoje kuće, no na kraju mu je ipak obećao da će se pobliže pozabaviti slučajem Endrua Godarda za koji je Šejn verovao da u sebi krije odgovor na mnoga pitanja. Rastali su se uz Bitijevo obećanje da će ga sa prikupljenim informacijama potražiti te večeri u hotelu.

X

Negde oko deset sati Biti se pojavio u Šejnovoju hotelskoj sobi.

— Iz Endrua Godarda čovek ne može ništa da izvuče — reče Biti odmah sa vrata. — Nem je kao riba i ne reaguje čak ni na pretnju da bi mogao da završi na vešalima ukoliko već jednom ne progovori.

— A šta je sa Ebetom? Je li mrtav?

Biti počeo žustro da odmahuje glavom tako da su mu naočare gotovo skliznule sa nosa.

— Živ je, ali još uvek nije došao svesti. Dok Kaplin je napravio pravi pravcati cirkus kada sam se pojavio, zahtevajući da vidim Ebeta. Sve mi se čini da strahuje da bi mogao neko da se pojavi i da dokrajči Ebeta ukoliko bi se saznalo da je još uvek živ.

Šejn začuđeno pogleda sićušnog advokata.

— Da li i šerif to zna?

— Ne. Osim mene i Kaplina niko, a i vi ne biste o tome smeli ni da pisnete, Šejne.

Ovu opasku Šejn je smatrao suvišnom pošto je i sam znao šta bi za plaćenog ubicu mogla da znači činjenica da je

njegova žrtva još uvek u životu. Ovako će Ebet čim se oporavi moći da kaže ko je na njega pucao.

Kada je Biti otišao Šejn je obučen legao na krevet i odmah zaspao. Bilo je već dva sata posle ponoći kada ga je neki šum na vratima trgnuo iz čvrstog sna. Ščepavši „re-mington” ustao je nečujno iz kreveta i prišao vratima.

Naprostu nije mogao da veruje vlastitim ušima kada je napolju u hodniku začuo Martin glas koja je tiho prošaputala:

— Otvori Šejne, ja sam.

— Jesi li poludela? — upitao je Šejn zabezeknuto nakon što je ušla unutra. — Ti izgleda zaista hoćeš da oboje zapadnemo u grdne neprilike.

Ona se samo vragolasto osmehnula dok je prinosila palidrvce petrolejskoj lampi. Odmah zatim počela je bez i jedne reči da se svlači.

— Kako si samo uspela da se izvučeš iz Skotovog apartmana? — upitao je Šejn, posmatrajući je zamišljeno.

— Ne zaboravi da sam žena i da posedujem oružje koje je često delovotornije i od najubojitijeg oružja — odvrtila je ona, osmehnuvši se poput najvećeg nevinašceta.

— Moguće, ali sumnjam da bi čak i tebi pošlo za rukom da šestorici Skotovih momaka istovremeno pomutiš razum, naročito što svaki od njih zna šta mu sledi ukoliko se ogluši o njegova naređenja.

— Svima njima je samo jedna stvar važna, a to je novac. A pošto je svaki od njih dobio ponešto sigurna sam da će držati jezik za zubima.

Šejn nije verovao ni reč od onoga što je upravo rekla.

— Dobro, i šta sada hoćeš ovde? — upitao je Šejn koji nikako nije uspevao da dokuči šta stoji iza ove njene iznenadne posete.

Umesto odgovora Marta je samo pustila da joj svileni bluzi sklizne sa ramena. Ispod nje je bila potpuno naga. Usne su joj vlažno svetlucale dok se u očima pojavio izraz iste one životinjske požude, kao i prethodne noći.

— Pa obećala sam ti da ću i ove noći doći do tebe, a ja sam žena koja poštuje datu reč — promrmljala je ona glasom koji je podrhtavao od uzbuđenja.

Šejnovo sedmo čulo mu je u tom trenutku govorilo da nešto nije u redu i da bi bilo najpametnije da Martu pošalje kući, no onda ga je njena fatalna privlačnost ipak do te mere opčinila da je sva ta upozorenja odbacio, rekavši sebi da Marta ne može da načini bilo kakvu glupost sve dotle dok je porad njega

XI

Plamen petrolejske lampe je već polako dogorevao kada se Šejn probudio i kada je primetio da kroz zavese sa ulice dopire svetlost novog dana.

Shvativši da to nije bila sivkasta svetlost tek prvog os-

vita novog dana već da je sunce već uveliko bilo osdkočilo na nebu. Šejn je kao gromom ošinut skočio iz kreveta.

Marta je za to vreme mirno ležala pored njega umorno se osmehujući.

— Napolju je već uveliko dan! — uzviknuo je Šejn. — Hajde, moraš što pre da se vratiš natrag do Brodveja!

— Nakon ovakve jedne noći sve mi je potpuno svejedno, Šejne — prošaputala je ona. — Rešila sam da mu se više ne vratim. A ti ćeš me štititi od njegovih izliva besa, zar ne?

— Šta to sada treba da...

Šejn nije ni završio misao do kraja kada je napolju u hodniku začuo neko sumnjivo komešanje. Samo trenutak kasnije vrata su se uz strahovit tresak naprosto razletela. Šejn je instinktivno šćepao „remington” koji je stajao na stolici pored kreveta u nameri da zapuca, no onda je primetio sjajnu metalnu značku na grudima čoveka koji se pojavio na pragu.

— Baci oružje i diži ruke uvis! — dreknuo je šerif.

Šejn bi možda i pucao u šerifovu šaku da krajičkom oka nije primetio dvojicu ogromnih momaka, koji su sa snažnim dvocevka u rukama štitili Virdžila Alvorda.

Slegnuvši nemoćno ramenima, Šejn je pustio „remington” da uz glasan tresak odleti na pod.

U Alvordovim sivim očima ogledao se ne samo neskriveni bes već i izraz otvorene mržnje dok je posmatrao prizor pred sobom.

Na krevetu iza Šejnovih leđa ležala je Marta koja se nije pomerala iako je do tada imala dovoljno vremena da navuče pokrivač preko svog obnaženog tela.

Marta nije izgledala ni najmanje iznenađena što je šerif Virdžil Alvord na ovako brutalan način upao u Šejnovu sobu.

— Šta sve ovo treba da znači, Alvorde? — upitao je napokon Šejn.

— To znači da ste uhapšeni, Šejne — prosiktao je šerif.

— Uhapšen? Ali zbog čega? — upitao je Šejn iznenađeno.

— Zbog saučesništva u ubistvu — odvratio je Alvord ledenim glasom.

— A koga sam te ubio? I kada?

— Ako se ne varem nisam tvrdio da ste vi ubili T. C. Skota već da ste bili saučesnik u tom gnusnom zločinu.

Ne verujući vlastitim ušima Šejn je zabezeknuto uzviknuo:

— Šta? T. C. Skot je ubijen?

Skočivši sa kreveta Marta Skot nezvereno kriknu. Dotrčavši gola kao od majke rođena do šerifa Alvorda ona reče: — Šejn sa tim sigurno nema nikakve veze pošto je čitave noći bio ovde sa mnom.

— Otkad ste ovde u Šejnovoј sobi, misis Skot? — upitao je Virdžil Alvord.

— Negde od dva sata — reče Marta.

— Upravo u to vreme je Skot i ubijen — reče Alvord.

— Eto, vidite! — uzviknula je Marta. — Šejn, dakle, nikako nije mogao istovremeno da bude na dva mesta!

— Da, ali je negde oko ponoći ubica oslobođen iz zatvora,

a ja imam razloga da verujem da je Šein za to odgovoran i da je vrlo dobro znao da će se ubica uputiti ravno prema Brodveju u nameri da ukloni i T. C. Skota.

— Što mu gromova, o kome vi to govorite? — procedio je Šejn.

— O Godardu, Šejne. I nema više nikakve svrhe da bilo šta poričete. Dečak je sigurno znao da se nalazite u radnji misis Skot, te je stoga nakon pljačke i pošao tamo da bi ste mu vi pomogli. Sledećeg dana ste se onda raspitivali o dečaku, a i moj zamenik Dermitt vas je video da sa Godardovom prijatelji- com ulazite u Kempbelov restoran. Hajde, priznajte već jednom, Šejne, pošto jedino tako možda možete da sačuvate svoju glavu.

— Prestanite već jednom sa tim glupostima, Alvorde! — prekinuo ga je Šejn. — Pa šta mislite kako se dečak provukao pored svih onih Skotovih stražara?

— Jednostavno, Šejne! I njih je poubijao!

Tek u tom trenutku je Šejn postao svestan da se to nešto poput lavine sručivalo na njega preteći da ga naprosto smoždi.

— A kada je Godard oslobođen iz zatvora? — umešala se Marta.

— Negde oko ponoći — ponovio je šerif ono što je maločas već bio rekao.

Zureći u Šejna, Marta je tiho izustila: — Kada sam došla ovamo ti si obučen ležao na krevetu i... — U tom trenutku ona je jurnula napred, pokušavajući da mu svojim dugim negova- nim noktima razdere lice.

— Ubico! — uzviknula je ona unezverenim glasom. — Zašto si samo ubio jednog Skota?

Pre nego što je Marta uspeła da ostvari svoju zamisao šerif Alvord se umešao, sprečavajući je da pride Šejnu.

U tom trenutku Šejnu se u glavi napokon sve razbistrilo.

Ni Marta, a ni šerif Alvord nisu bili ni najmanje iznena- đeni što su se ovde u njegovoj sobi naizgled neočekivano susreli. Čitava ova scena mogla je, dakle, da bude samo deo vešto smiš- ljene igre.

Alvord je dakle bio taj sa kojim se Marta uortačila, pomis- li Šejn.

— Stavite mu lisice na ruke i odvedite ga u zatvor, momci! — naredio je Alvord promuklim glasom. — Samo pazite da ne progovori ni reč sa Godardom da ne bi mogli međusobno da usklade svoje iskaze koje će tokom prepodneva morati da daju sudiji.

— Hajde, oblači se! — dreknuo je jedan od dvojice zame- nika sa uperenom sačmaricom dok je drugi za to vreme hitnim pokretom podigao Šejnov „remington” sa poda.

Dok je navlačio svoju odeću, Šejn je naprosto kipteo od besa. Sve je mogao da pomisli, ali ne i da će ga Marta uvući u cvako nešto. Nakon što se obukao dvojica zamenika su mu grubo zavrnuti ruke na leđa i stavili čelične lisice da bi ga odmah zatim pogurali prema vratima.

Kada su im se pogledi na trenutak susreli Šejn nije mogao u Martinim očima da primeti ni trag žaljenja isto kao i u slučaju mladog Godarda. Sve ono što je između njih dvoje bilo ranije iznenada više ništa nije značilo.

Zaista se strahovito promenila Marta, pomisli Šejn, dok su ga šerifovi ljudi izvodili iz hotelske sobe.

XII

Šejn je poput divlje zveri šetao po ćeliji tamo-amo. Slaba svetlost petrolejske lampe osvetljavala je unutrašnjost zatvorskog trakta, koji se sastojao od po tri ćelije koje je razdvajao širok prolaz.

Jedino se u ćeliji do njegove nalazio neki pijanac, koji je oko sebe širio nesnosan zadrž, dok su sve ostale bile prazne. Godarda su očito negde drugde smestili da ne bi mogao sa njim da porazgovara.

Koliko god da je o svemu razmišljao Šejnu se neprekidno nametao samo jedan jedini zaključak: morao je, naime, što pre da izađe odavde, a onda će bez većih poteškoća moći da dokaže da su Marta Skot i Virdžil Alvord, u stvari, bili ti koji su odgovorni za Skotovu smrt.

Iz razmišljanja kako da tu svoju zamisao najbolje sprovede u delo trglo ga je okretanje ključa u bravi nakon čega je šerifov prvi zamenik Džek Dermit kročio u stranu, propuštajući čoveka koji se nalazio pored njega.

Prizor koji je ugledao pred sobom naterao je Šejna da zaustavi dah.

Mogao je sa bilo čim da računa, ali ne i da će ovde u zatvoru ugledati Rubena Bitija. Žmirkajući kroz male okrugle naočare, sićušni advokat je prišao rešetkama Šejnove ćelije.

— Da li je to taj čovek? — upitao je on Dermita.

— Da to je ubica mister Biti — odvratio je on, klimnuvši glavom.

— Ako me pamćenje ne vara onda je ovaj čovek osumnjičen za saučesništvo, a ne i za ubistvo, zameniće — dreknuo je Biti ljutito. — A sada otključajte ćeliju pošto bi hteo sa njim da porazgovaram. I molim vas uklonite ovu spodobu odavde. — Pri tome je Ruben Biti glavom pokazao prema susednoj ćeliji iz koje je dolazilo glasno hrkanje.

— Ali zašto? — protivio se Dermit.

— Zato što ne želim da bilo ko prisluškuje dok razgovaram sa svojim klijentom, mister Dermit.

Iako nerado Dermit je zatvorenika ipak prebacio u najudaljeniju ćeliju na suprotnoj strani zatvorskog hodnika.

Kada mu je Dermit otključao vrata Šejnove ćelije Biti je samo klimnuo glavom i procedio: — A sada nas ostavite same, zameniće!

— Imam izričito naređenje da vas ni na trenutak ne ispuštam iz vida, mister Biti — odvratio je Dermit odlučno odmahnuvši glavom.

— Ako je tako onda se i vi smestite tamo kod onog zatvorenika.

Tek kada se Dermit poslušno smestio na klupu pored sporednog ulaza u zatvorski trakt Biti se okrenuo Šejnu. Njegove

sive oči su ljutito sevale dok je njegov zvonki glas odjekivao zatvorom.

— Određen sam za vašeg zvaničnog branioca, mister. A sada ćete mi lepo ispričati šta se dogodilo i za šta vas terete.

Šejn je najpre isto onako glasno kao i Biti počeo da priča o svemu što se proteklih dana događalo da bi ubrzo zatim njegov glas prešao u jedva čujan šapat.

— Šta ste uspjeli da saznate, Biti? — promrmljao je Šejn. — Zna li možda šta se u Skotovoj kući odigralo?

— T. C. Skot je ubijen — odvratio je Biti sa zadovoljnim prizvukom u glasu.

— Do đavola, to i sam znam! Ali šta je sa Godardom? Zna li gde su ga sklonili? Da niste možda i njegov advokat po službenoj dužnosti?

Biti odmahnu glavom.

— Dodelili su mu nekog drugog. A mogu vam reći i da je bilo vraški teško da se sredi da vas meni dodele.

— Hajde ne gnjavite me nevažnim detaljima, Biti, nego pričajte već jednom šta znate.

— Osim T. C. Skota poginula su još trojica njegovih revolveraša. Preživeli su samo jedan od četvorice stražara, i to navodno tako što se pretvarao da je mrtav. Na osnovu njegovog iskaza se i zna šta se u Skotovoj kući odigralo. On i njegov drugar su se nalazili na spratu kada su pali prvi pucnji. Iznenada je neko stavio lift u pokret. Njih dvojica su sačekali da se vrata lifta otvore, a onda su zapucali. Pogodili su međutim, samo jednog od Skotovih revolveraša kojeg je Godard gurnuo kroz vrata. A onda je Godard jurnuo napolje, pucajući kao sumanut iz sačmarice. Momak koji je preživio napad kaže da se pretvarao da je mrtav zato što u sačmarici više nije imao metaka. Pošto je i on bio poprskan krvlju Godard više nije obraćao pažnju ni na njega već je uleteo u Skotov apartman gde je starom T. C. Skotu prosvirao lobanju tako da je teško ko mogao da ga prepozna. A onda su Godarda izdali nervi: on se onesvestio. Za to vreme je onaj preživeli momak uspeo liftom da se spusti dole i da pozove Mek Gerija u pomoć dok je Gilroj u međuvremenu već bio krenuo po šerifa Alvorda. Eto to je sve što mi je Alvord ispričao.

— Pa ovo zvuči kao najobičnija baika — procedio je Šejn. — A šta Alvord kaže kako je Godardu pošlo za rukom da se izvuče iz zatvora?

— Dečak je jednom od zamenika poturio revolver pod nos naredivši mu da otključa sporedan izlaz iz zatvora. On je to i učinio sa namerom da i sam tuda umakne, no onda se iznenada pojavio neki maskirani čovek koji ga je drškom revolvera tresnuo po glavi nakon čega je uzeo svežanj ključeva i oslobodio Godarda.

— A taj maskirani bi trebalo da budem ja, zar ne? — reče Šejn.

— Tako je to barem zamislio Alvord — odvratio je Biti klamnuvši glavom.

— Vi mu izgleda baš mnogo ne verujete?

— Iskreno rečeno meni se još od prvog trenutka nije svideo.

Posao šerifa je dobio zahvaljujući T. C. Skotu, a to je za mene bio dovoljan razlog da čoveka dočekam sa pozdravom, naročito što se to dogodilo neposredno nakon što je stari šerif umro.

— Imate li bilo kakvih dokaza da su Alvord i misis Skot...

— Misis Skot je izuzetno oprezna žena — prekide ga Biti.
— I zato mi stvarno nije jasno kako se tako brzo upustila u vezu sa vama. Stvar postaje naravno još čudnija kada čovek pomisli da je baš vas odabrala za žrtvenog jarca.

— Nas dvoje se poznajemo od ranije — promrmljao je Šejn.
— Očito sam ioj na neki način zasmetao te joj se ovaj način učinio najbezbolnijim. Nego, recite vi meni da li je Godard već dao svoju izjavu?

Biti klimnu glavom.

— Momak tvrdi da ne može ničega da se seti. Kaže da je spavao u svojoj ćeliji i da se probudio tek pored beživotnog tela T. C. Skota.

I ova priča se dakle odlično uklapala u njihov celokupan plan, pomisli Šejn. Znali su vrlo dobro da od svega ovoga Godardu niko neće ni reč poverovati. Sada je nedostajala jedino još izjava Marte Skot da joj je dečak neprekidno dosađivao svojim udvaranjem pa da Godard završi na vešalima. A Šejna će zbog saučesništva osuditi bar na desetak godina teške roblje.

— Potražite Dženifer Albarn, Biti — procedio je Šejn jedva čujnim glasom. — Moraćete da krenete od samog početka ukoliko hoćemo da razrešimo ovaj slučaj. Uveren sam da je ključna tačka upravo prepad na Ebetovu radnju. Ukoliko uspete da dokažete da je na Ebetu pucao neko drugi, a ne Godard onda će se priča naše bajne misis Skot srušiti kao najobičnija kula od karata. Jeste li možda čuli šta je sa Ebetom?

— Još uvek leži u dubokoj nesvesti — promrmljao je Ruben Biti.

— Hm, a šta ćete onda preduzeti, Biti?

— Najpre moram da dokažem da oko ponoći nikako niste mogli da budete u blizini zatvora. Recite mi šta ste uradili nakon što sam napustio vašu hotelsku sobu?

— Šta sam mogao da uradim? Legao sam da spavam sve dok me u dva sata nije probudila Marta Skot.

Lica iskrivljena u čudnu grimasu Biti je mrzovoljno procedio:

— Kada malo bolje razmislim zaista nije teško da čovek nepaženo napusti „Siti-hotel”

— U pravu ste Biti i zato smislite nešto drugo. Recite, zar ne možete možda da me uz plaćanje kaucije izvučete odavde? Garantujem da bi u roku od samo dvadeset i četiri časa raskrin, kao Martu Skot i šerifa Alvorda.

— Izbijte to sebi iz glave, Šejne. Ne samo što nemate mesto stanovanja ovde u Denveru, već je i celokupna optužnica tako postavljena da nikakvo plaćanje kaucije ne dolazi u obzir.

Uverivši se da šerifov zamenik, koji je napregnuto osluškujući sedeo u dnu hodnika ne može čak ni da vidi pomeranje njegovih usana Biti je dodao:

— A sada se pravite kao da ste nešto ispustili. U mojoj levoj čizmi ćete naći mali „derindžer”. Uzmite ga ali ga upotre-

bite samo u slučaju krajnje nužde. I ne pokušavajte da ga uparite bilo u šerifa ili u nekog od njegovih zamenika pošto u protivnom čak ni ja neću moći bilo šta da učinim za vas.

Šejn klimnu glavom nakon čega se munjevito sagnuo i izvukao džepni „derindžer“.

U tom trenutku je Dermit unezverenim glasom doviknuo:
— Prokletstvo šta se to tamo događa?

Još pre nego što im se Dermit približio Šejn se ponovo smestio na drveni ležaj i poluglasno procedio:

— Čemu dalje da razgovaramo, mister Biti, kada i onako ne možete da mi pomognete.

Slegnuvši ramenima, advokat se okrenuo i rekao šerifovom zameniku koji se već nalazio kod Šejnove ćelije:

— Otključajte, Dermite.

Tiho se cerekajući, Džek Dermit je lagano pošao za Rubenom Bitijem koji je užurbanim korakom napustio gradski zatvor.

XIII

Čekanje se oteglo u nedogled.

Džek Dermit je bio jedini koji je ponekad obilazio ćelije. On je ujedno bio i taj koji je negde oko podneva doneo ručak obojici zatvorenika.

Još od trenutka kada ga je video da je zajedno sa Dermitom pokušavao da odgonetne šta su on i Biti razgovarali Šejn ni na čas nije ispuštao iz vida čoveka koji je očito bio samo prerušen u skitnicu. Šejn je naslućivao da ga je ovamo u stvari poslao Alvord koji se nadao da će na taj način biti obavešten o svemu što bi Šejn eventualno pokušao da se izvuče iz zatvora.

Šejn je za razliku od čoveka u najudaljenijoj ćeliji halapljivo gutao zatvorsku hranu, koja se sastojala od pasulja sa nešto malo slanine pošto od prethodne večeri nije ništa stavio u usta.

Prestao je da jede tek kada je krajičkom oka video da se zatvorenik u pohaabanom odelu podigao sa ležaja i da je proturio desnu ruku kroz rešetke. A onda se Šejn naprosto skamenio od iznenađenja. Jasno je naime primetio i da je momak u ruci držao ključ koji je sa spoljne strane gurnuo u bravu i lagano ga okrenuo. Odmah zatim je gurnuo vrata, koja su se uz jedva приметnu škripu širom otvorila.

— Hej, otkud ti taj ključ? — upitao je Šejn, tiho zviznuvši kroz zube dok mu se u ruci za svaki slučaj već uveliko nalazio mali „derindžer“.

Skitnica se uopšte nije obazirao na cvo njegovo pitanje već je oprezno počeo da se primiće vratima napravljenim od debelih balvana koja su vodila napolje u dvorište.

Šejn je napregnuto razmišljao šta sve ovo treba da znači. Pitao se da momak možda nije trebao i njega da oslobodi da bi šerifovi zamenici mogli da ga ubiju prilikom bekstva.

Osvrnuvši se još jednom kratko oko sebe, momak je iz džepa izvukao još jedan ključ kojim je otključao masivna drvena vrata da bi ih odmah zatim malo odškrinuo i koraknuo unazad.

Samo koji delić sekunde kasnije vrata se širom otvoriše.

Šejn se nesvesno stresao kada je primetio da kroz vrata ulazi neki plećati, pomalo zdepasti čovek u tamnom odelu, koji je u rukama držao sačmaricu sa kratkim cevima. Ne obazirući se uopšte na skitnicu nepoznati je pošao prema Šejnovoј ćeliji.

Šejt je u ruci grčevito stezao mali „derindžer” koji je u međuvremenu bio prebacio u džep od pantalone. Tek kada se nepoznati našao pred njegovom ćelijom Šejn je primetio da mu je lice bilo maskirano tamnom maramom. Sitne svetle oči čoveka su zjurado svetlucale kroz prorez između marame i oboda velikog šešira.

Koraknuvši dva koraka unazad maskirani je podigao dvocevku.

Svestan da sledeći trenuci odlučuju o njegovom životu Šejn se munjevito bacio u stranu. U padu je oborio tvrdi zatvorski ležaj i koga je odmah zatim potražio zaklon.

Gotovo istovremeno kada je Šejn povukao obarač malog „derindžera” nepoznati je ispalio oba hica iz ogromne sačmarice.

Zaglušujuća buka dvocevke odjeknula je u skućenom prostoru zatvorske ćelije poput detonacije najsnažnije granate. Sitna parčad drvenog zatvorskog ležaja letela su na sve strane.

Tek kada je odjek puščanog praska donekle utihnuo Šejn se usudio da promoli glavu.

Metak koji je Šejn ispalio iz „derindžera” maskiranom je ekino uo šešir sa glave a u međuvremenu se i marama bila pomerila tako da je Šejn lako prepoznao napadača. Bio je to Klem Kolusa. Shvativši da mu je zamisao propala i da nema dovoljno vremena da ponovo napuni dvocevku, Kolusa je samo glasno opsovao i pojurio prema širom otvorenim vratima.

Šejn je već bio podigao „derindžer” u nameri da metkom koji mu je još preostao konačno zaustavi Kolusu kada je krajičkom oka ugledao pokret skitnice koji ga je naterao da odustane od te svoje zamisli. Momak je, naime, iz svog pohabanog odeva izvukao revolver i sada je jurio prema Šejnovoј ćeliji da bi dovršio ono što Kolusa nije uspeo.

Svestan da nema drugog izbora Šejn je povukao obarač „derindžera” u trenutku kada je Alvordov čovek podizao revolver.

Hitac je pogodio skitnicu u levu stranu grudnog koša tako da se ovaj samo obrnuo oko svoje ose i nemoćno skljkao na kameni pod zatvorskog hodnika.

Iz pravca šerifove kancelarije dopirali su unezvereni povici čuvara zakona koji su se u tom trenutku nalazili na dužnosti.

Još pre nego što su se vrata otvorila Šejn je munjevito izbacio „derindžer” kroz rešetke tako da je i on sada zajedno sa revolverom skitnice, kao i Kolusinom dvocevkom ležao daleko od nega.

Prvi koji je uleteo unutra bio je šerif Virdžil Alvord, koji je u rukama držao repetiranu „vinčesterku”. Zastao je kao ukopan kada je na podu ugledao beživotno telo skitnice.

Dok su im se pogledi na kratko sreli Šejn je u Alvordovim očima primetio neku mešavinu razočaranja i neskrivenog besa.

Bilo je više nego jasno da je šerif Alvord računao sa sasvim drugačijim raspletom događaja.

On i Marta su očigledno hteli da budu potpuno sigurni, te su poslali ovu dvojicu da ga konačno učutkaju.

Ostali šerifovi pomoćnici su začuđeno zurili u prizor pred sobom.

— Šta se ovde desilo? — prosiktao je Alvord, prilazeći Šejnovoju ćeliji.

— Pojma nemam Alvorde — odvratio je Šejn, slegnuvši ramenima. — Spavao sam sve dok me ova prokleta pucnjava nije probudila. Pretpostavljam da je kroz sporedni ulaz upao neki čovek koji je sa ovim momkom ovde imao još nekih nerasčišćenih računa. Pucali su kao sumanutu tako da je malo nedostajalo, pa da i mene pogode. Pogledajte samo šta su učinili sa mojim ležajem. Da nisam na vreme sklonio glavu sada bi i ja možda ležao ovde na podu.

U tom trenutku Alvordu se pridružio Džek Dermit.

— Jeste li prepoznali tog čoveka, Šejne? — upitao je on. Šejn odmahnu glavom.

— Ne, a i kako bih kada sam još uvek bio u nekoj vrsti polusna. Zaista mi nije jasno kako je momak uspeo da otključa ona vrata.

Ključ se još uvek nalazio sa unutrašnje strane. Kada je to primetio Alvord se zajapurio od besa. Grubim glasom je naredio Dermitu i ostalim svojim pomoćnicima da uklone telo skitnice, a on je prišao vratima i zaključao ih nakon čega je taj ključ i ključ od ćelije strpao u svoj džep.

Pre nego što je kao poslednji napustio zatvorski trakt Alvord se još jednom besno zagledao u Šejna.

— Stvarno nisi imao sreće, Alvorde — reče Šejn, slegnuvši ramenima. — Možda bi bilo bolje da si to lično obavio.

Stisnutih usana šerif je ljutito procedio:

— Možda ću i poslušati taj tvoj savet, Šejne.

Dok je još neko vreme zurio u vrata koja su se uz tresak zatvorila za Viržilom Alvordom Šejnove misli su se polako ponovo okretale Rubenu Bitiju. On je sada bio njegova jedina i poslednja nada. Ukoliko ga on ne izvuče odavde Alvord će sigurno ostvariti svoju zamisao da ga ukloni. I to ne samo zato što je strahovao da bi Šejn mogao da ga raskrinka već i zato što ga je mrzeo zbog toga što je Martu zatekao u njegovom krevetu.

XIV

Endru Godard je izgledao zaista jadno kada su ga šerifovi pomoćnici smestili na klupu zatvorskih kočija. I njegove ruke su isto kao i Šejnove bile svezane debelim čeličnim lisicama.

Džek Dermit se kao poslednji ukrcao u kočije nakon čega je sa unutrašnje strane zaključao vrata. Da nije bilo ono malo svetlosti, koja je dopirala kroz prozorče obezbeđeno debelim rešetkama, u kočijama se ne bi video ni prst pred okom.

Prošavši između Godarda i Šejna, koji su sedeli jedan nas-

prom drugog. Dermit je prišao frontalnoj strani kočija i udarcem drvenog oendreka dao neki očigledno ugovoren znak.

Samo trenuatak kasnije kočije su krenule.

— Kako si Endru? — upitao je Šejn nagnuvši se napred.

— Začepi tu tvoju prokletu gubicu, Šejne! — dreknuo je Džek Dermit. — Ukoliko progovoriš samo još jednu reč ima ovim pendrekom da ti napravim predivan razdeljak.

Šejn se ponovo zavalio unazad. Zamišljeno je posmatrao dečaka, koji je sudeći po njegovom ponašanju već odavno izgubio nadu da će se ikada odavde izvući. Bilo je čak moguće da je u međuvremenu i sam verovao da je ubio T. C. Skota i trojicu njegovih gorila.

Šejn je bio svestan da je u ovim trenucima njegova sudbina bila usko vezana za Godardovu. Ukoliko Alvordu i njegovim ljudima pođe za rukom da nateraju Godarda da samog sebe javno proglasi krivim tada je i on bio izgubljen.

Kočije su lagano klopale ulicama Denvera.

Od ubistva T. C. Skota je u međuvremenu prošlo nešto više od trideset časova. Dovoljno vremena da Marta Skot i Virdžil Alvord spreče sve što bi moglo da dovede do toga da stvari krenu neželjenim tokom.

Šejn je bio uznemiren pošto se tokom čitavog proteklog dana Ruben Biti nijednom nije bio pojavio. Mučilo ga je pitanje da li mu je uspjelo da pronađe Dženifer Albourn i da sa njom porazgovara. A možda se i Eber u međuvremenu osvestio i rekao ime čoveka koji je pucao na njega.

Niko mu i dalje nije govorio kuda ga vode. Šejn je mogao samo da pretpostavlja da ga zajedno sa Godardom vode do zgrade suda gde je trebao da da iskaz pre nego što javni tužilac podigne zvaničnu optužbu.

Nakon što su se vozili nepunih pola sata kočije su se ponovo zaustavile.

Uz bučne Dermitove povike poterali su ih prema zgradi koja je u mnogome nalikovala zdanju u kom se nalazila šerifova kancelarija. Kada su stigli na sprat Šejna i Godarda su zatvorili u različite sobe.

Osvrnuvši se oko sebe Šejn je primetio da su se na prozoru nalazile debele rešetke. Uzimajući u obzir tu činjenicu, a ujedno i tiho zveckanje čeličnih lisica, Šejn je prvi put počeo da sumnja da će uspeti da se izvuče iz ove prljave igre koju mu je namestila Marta Anderson.

A onda su se iznenada otvorila vrata sobe i u njima se pojavio Ruben Biti.

— Jeste li uspjeli da pronađete Dženifer Albourn? — upitao je Šejn kada su ostali sami.

Biti odmahnu razočarano glavom.

— Saznao sam jedino da je nestala bez traga i glasa — reče on. — A i čuo sam da su u zatvoru pokušali da vas ubiju?

Šejn klimnu glavom.

— Upravo tako. Poslali su Klema Kolusa sa zadatkom da me zauvek učutka. A i ona skitnica koga je Dermit premestio u drugu ćeliju bio je njihov čovek. Da nije bilo vašeg „derindžera“ sada sigurno ne bih stajao ovde pred vama.

— Pa zato sam vam ga i dao. Nešto mi je još tada govorilo da bi upravo tako nešto moglo i da se dogodi. Utisak koji sam stekao je da misis Skot i šerif Alvord više i nisu tako samouvere-
reni kao što su to juče bili. No, sačekajmo da vidimo šta će izjaviti pred sudijom. Izgledi da vas uz kauciju puste na slobodu i nisu tako loši. Šejne, a tada bi se misis Skot i Virdžil Alvord sigurno uspaničili, te bi mogli i da načine neki nepromišljeni potez.

Šejn klimnu glavom. Kada bi se našao na slobodi tada bi sve ostalo bilo lako. Najpre bi šćepao za gušu onog prokletog Klema Kolusu i njegovog gazdu Alistera Mek Cerija, a onda bi mu jedan jedini dan bio sasvim dovoljan da Martu i Alvorda satera u tesnac iz kog se više ne bi izvukli.

U tom trenutku je neko pokucao na vratima.

— Vreme je da pođemo. Šejne — promrmrljao je Biti.

Kada su stigli do vrata Šejna su okružili trojica šerifovih zamenika koji su ga pveli prema sudnici.

Unutra je Endru Godard već sedeo za malim stolom nasuprot klupama predviđenim za članove porote. Izraz lica njegovog advokata jasno je govorio koliko je on bio zabrinut za sudbinu svog klijenta.

Šejna su smestili za drugi sto gde mu je Dermit otključao i sice čiji je jedan kraj odmah zatim pričvrstio za metalnu karku koja se nalazila zakovana za sto.

Nakon nekoliko minuta u prostoriju je učao sudija. Svi prisutni su se u znak poštovanja podigli da bi ponovo seli tek nakon što je sudija zauzeo svoje mesto.

Šejn je odsutno zurio u Godarda tako da nije ni registrovao prve reči javnog tužioca. Podigao je glavu tek kada je za svedoka pozvana Marta Skot.

Na sebi je ovoga puta imala jednostavan crni kostim, koji je bio dosta široko sašiven tako da su se ispod njega njene zanosne obline samo naslućivale. Crna svilenka bluza, koju je nosila ispod kostima, bila je zakopčana do grla. Uz to je na glavi imala mali šeširić čiji je crni veo prekrivao dobar deo njenog prelepeg lica.

Malo je nedostajalo pa da Šejn prasne u grohotan smeh kada je Marta pred sudom napokon podigla veo i kada je ugledao njeno uplakano lice. Ti bi zaista bila odlična glumica, pomisli Šejn.

Nakon što je položila zakletvu Marta je počela da odgovarati na pitanja javnog tužioca.

— Da tačno je da mister Šejna poznajem još iz Santa Fe — reče ona stidljivo oborivši pogled. Odmah zatim je ispričala celu svoju životnu priču, kako je kao mlada siromašna devojka dopala šaka beskrupuloznom svodniku, koji je prisilio da radi u javnoj kući. Dok je to pričala Marta se u jednom trenutku kratko zagledala u Šejna koji je bio svestan da je samo zbog toga govorila istinu da bi i taj adut mogla da mu izbije iz ruku.

Nakon toga je još rekla da je Šejn izvukao iz ruku tog napasnika i da joj je poverio deset hiljada dolara uz čiju pomoć je trebala da započne nov život ovde u Denveru.

— Šejn se više od godinu dana nije pojavljivao u Denveru — nastavila je ona tihim glasom svoj iskaz. — A onda sam ga

pre tri dana neočekivano ugledala u mojoj radnji. Najpre sam se obradovala što ponovo vidim svog starog dobrog prijatelja, no onda sam shvatila da je došao jedino zbog svog novca koji je sa kamatom tražio nazad. Pošto promet u mojoj radnji u poslednje vreme nije baš najbolji rekla sam mu da ne mogu da ga isplatim. Na to je on mirno odvratio da bi moj muž za koga je znao da je bogat mogao da mi pozajmi taj novac.

— Koliko je mister Šejn ukupno tražio od vas, misis Skot?
— upitao je javni tužilac.

— Dvadeset hiljada dolara — prošaputala je ona.

— A šta je mister Šejn na to odgovorio?

— Rekao je da će već pronaći načina da dođe do svog novca nakon što sam mu objasnila da moj muž nije voljan da mi finansijski pomogne.

— Hvala, misis Skot — reče javni tužilac sa trijumfom u glasu. Nakon što je kratko pogledao Ruben Bitija tužilac se obratio sudiji.

— Mister Šejnu je očigledno već od samog početka bilo jasno da će svoj novac dobiti jedino ako mister Skot pomogne svojoj ženi. A kada je saznao da T. C. Skot nije bio baš mnogo darežljiv mora da je došao na ideju da ga jednostavno ubije. Na taj način bi misis Skot nasledila njegovo celokupno bogatstvo i bila bi u stanju da isplati traženih dvadeset hiljada dolara. Pored toga je sigurno imao još i drugih planova. Znao je da ga misis Skot zbog onoga što je za nju učinio u Santa Fe još uvek simpatišu, te je pozvao u svoj hotel gde je sa njom proveo noć dok je ubica koga je on poslao obavio ono što je zamislio.

U tom trenutku je Ruben Biti ljutito skočio sa stolice.

— Protestujem, vaša visosti! Sve ovo su samo pretpostavke za koje tužilac nema nikakve dokaze! Moji klijent nije čak ni poznavao Endrua Godarda. Prvi i poslednji put ga je sasvim slučajno video kada je ovaj upao u radnju misis Skot.

— Ako je tako kao što tvrdite zašto se onda raspitivao za njega kod šerifovog zamenika Džeka Dermita? — uzviknuo je javni tužilac. — Osim toga videli su ga kasnije u društvu Godardove prijateljice. Od nje je mister Šejn saznao da je Endru Godard naprosto izgubio glavu za misis Skot. Sigurno mu je rekao da toj njegovoj želji neće ništa stajati na putu ukoliko samo ukloni T. C. Skota. I upravo zbog toga je i oslobodio Godarda iz zatvora da bi sebi obezbedio alibi a tog smušenog dečaka načinio ubicom.

Glas javnog tužioca je postajao sve uzbuđeniji dok je izgovarao ove reči. Verovatno je uživao u samom sebi i svim onim glupostima koje mu je najverovatnije šerif Alvord utuvio u glavu.

Šejn se pomalo uplašio kada je pogledao u stranu i kada je ugledao prebledelo i zabrinuto lice Rubena Bitija. U tom trenutku je postao svestan da su u celoj sali verovatno samo on i Biti bili ti koji su znali da je sve ovo najobičnija laž dok je za sve ostale priča koju je iznosio javni tužilac, bila više nego uverljiva.

Šejn je nakon toga pogledom potražio Endrua Godarda. Dečak je u međuvremenu bio podigao glavu i sada je netremice zureo u Martu Skot. Njegove plave oči počеше vlažno da svetlucaju.

— Sto mu gromova, Godarde! Hajde reci im da su to sve gluposti i da ništa od svega toga nije istina! — dreknuo je Šejn.

— Hoću da umrem! — bilo je sve što je Godard na to odvratio.

Šejn je osjetio da mu pomalo klecaju kolena i da ostaje bez daha u trenutku kada je morao da se podigne pošto je to isto učinio i sudija da bi sve prisutne upoznao sa svojom odlukom.

Protiv Endrua Godarda podignuta je optužnica zbog ubistva, a protiv Šejna zbog saučesništva i podstrekiivanja na podmuklo ubistvo.

Pogled koji mu je uputio Biti Šejnu je jasno govorio da od polaganja kaucije nema ništa. Preostajalo mu je jedino još da bespomoćno sedi u svojoj ćeliji i da čeka da ga osude na deset ili možda čak i dvadeset godina teške robije. A njemu su više nego dobro bili poznati slučajevima u kojima su nevino osuđeni morali da provedu i više od polovine kazne u zatvoru pre nego što su uspjeli da dokažu svoju nevinost.

Osetio je ubrzano strujanje u svojim slepoočnicama. Na trenutak mu se učinilo da je sve ovo bio samo ružan san, a onda je video Džeka Dermita da mu se laganim korakom približava. Alvordov zamenik je otključao kraj lisica koji je bio privezan za metalnu karku na stolu u nameri da ih ponovo namakne Šejnu na slobodnu ruku.

Šejn je u tom času reagovao do te mere munjevito i pomahnitalo da je Dermit tek kada se našao na podu shvatio da ga je to Šejn pesnicom tresnuo u vrh brade.

U sudnici nastade opšte komešanje. Sa svih strana su doirali unezvereni povici okupljenog naroda.

Svestan da po svaku cenu mora što pre da se izgubi oдавde Šejnu je odjednom pao mrak na oči. Mlatarajući pesnicama počeo je sebi da krči put prema izlazu iz sudnice. Jedan od prisutnih zamenika šerifa Alvorda je ispalio hitac u visinu, no ni to nije mogla da zaustavi Šejna. Na vratima mu se isprečio jedan od znatiželjnika koji je tog jutra došao u sudnicu. Šejn je snažno zamahnuo rukom na čijem zglobu je još uvek visio slobodan kraj čeličnih lisica i tresnuo čoveka koji je uz bolan krik odleteo u stranu.

U trenutku dok je prolazio kroz vrata neko je iza njegovih leđa zapucao, ne obazirući se da bi mogao možda da pogodi i nekoga od nedužnih znatiželjnika. Metak je fijknuo tik pored Šejnove glave.

Kada je već pomislio da koliko-toliko može da odahne i da je spas blizu ugledao je u hodniku Virdžila Alvorda i Alistera Mek Gerija koji su mu se približavali sa jedne strane dok su dvojica drugih Skotovih revólveraša to isto činili sa druge strane.

Šejnu je preostajao jedino put koji je vodio napred ravno prema povećem prozoru. Sa usana mu se oteo uzdah olakšanja kada je primetio da ovaj za razliku od ostalih nije bio obezbeđen debelim metalnim rešetkama.

U samo tri koraka je pretrčao preko hodnika, a onda se sa rukama na licu snažno odbacio unapred. Uz zaglušujuću buku staklo počeo da leti na sve strane. Na trenutak je osjetio strahovit bol u rukama no na to sada nije mogao da se obazire. Leteo je

nekih dva do tri metra kroz vazduh, a onda se spretno dočekao na noge na mekoni peskovitom tlu.

Osvrnuvši se kratko oko sebe uvideo je da se nalazi u pustom dvorištu zgrade u kojoj je bila gradska sudnica. Sa svoje desne strane je ugledao tamu nekog uskog prolaza, te je odmah pobjurio u tom pravcu.

Za njim je odjekivala prava pravcata plotunska paljba iz bezbroj revolvera, no ipak je uspeo živ i zdrav da se domogne prolaza u kom je bio bezbedan.

U samo nekoliko koraka našao se na ulici Valnut gde su prolaznici zastajali i začuđeno ga gledali. Dahtao je teško dok mu se krv u tankim mlazevima slivala niz isečene ruke. Nije se na to ni najmanje obazirao pošto je znao da što pre mora negde da se skloni.

Počeo je već da se tetura od iznemoglosti kada je pred sobom napokon ugledao Plejt river. Pored njegovih obala rasprostirale su se polurazrušene kolibe. U jednoj od njih je potražio zaklon u nadi da Alvordu i njegovim ljudima neće poći za rukom da ga ovde pronađu sve dok ne padne mrak.

XV

Buka koju je začuo između koliba govorila mu je više nego dovoljno.

Ne samo što su ga proganjali zamenici šerifa Alvorda već i revolveraši Alistera Mek Girija.

U jednom trenutku su dvojica revolveraša čak i zavirili u kolibu u kojoj se Šejn nalazio. No kada su ugledali gomilu prhavištine iza koje se Šejn sakrio i kada su osetili nesnosni zadah koji se svuda naokolo širio pošli su dalje.

Šejn od svog tog zadaha već odavno ništa nije osećao. Jedino što je u tim trenucima prožimalo njegova čula bio je pokušaj da rekonstruiše stvari tok događaja u Skotovom apartmanu. Pošto Endru Godard nije mogao ničega da se seti bilo je više nego jasno da su nesrećnog mladića onesvešćenog ostavili pored T. C. Skotovog tela.

Pitanje je bilo, međutim, ko je povukao obarač sačmarice koja je Skotovo lice raznela u paramparčad?

Alvord za tako nešto nesumnjivo nije dolazio u obzir. A to je opet značilo da su on i Marta imali još nekoga ko im je pomagao da ostvare svoje sulude zamisli. Klem Kolusa je bio njihov čovek. To je bilo evidentno, no pitanje je bilo da Kolusa možda tek nakon Skotove smrti nije prešao na Martinu stranu.

Bilo kako bilo. Kolusa je bio prvi čovek kojeg je Šejn rešio da potraži. Ako ništa drugo od njega je barem mogao da sazna ko ga je unajmio da u zatvoru ubije Šejna.

Dok je nestrpljivo očekivao da se konačno smrkne Šejn je uzaludno pokušavao malo da odrema, no njegova čula su bila i suviše napregnuta da bi mogao da se opusti.

A onda je konačno počeo da pada prvi sumrak.

Podigavši se iz svog zaklona, Šejn je oko leve ruke obmotao

slobodan kraj lisica da ne bi zveckale i na taj način možda privukle nekog od onih koji su sigurno i dalje tragali za njim.

Provukavši se između koliba, stigao je do same obale gde je iznad sebe ugledao senku mosta koji je premošćavao Plejt river. Zahvaljujući svojim ranijim boravcima u Dneveru, dosta dobro je poznao raspored ulica u gradu tako da je neopaženo uspeo da se domogne kuće Rubena Bitija. Dugo je stajao u tami, osmatrajući da li u blizini ima nekoga ko bi eventualno mogao da ga primeti, a onda se nečujno došunjao do sporednog ulaza u advokatovu kuću.

Vrata su međutim bila zaključana.

Šejn tiho opsova. Srećom po njega u obližnjoj štali je uspeo da pronađe ogroman ekser čiji je vrh bio tako iskrivljen da je njime mogao da otvori bravu na Bitijevim vratima.

Hodnikom je stigao do vrata koja su vodila u Bitijevu kancelariju. Ušavši unutra, zatekao je advokata za pisaćim stolom. Njegove oči se širom iskolačiše kada je prepoznao Šejna.

— Da li vas je neko video? — upitao je on zabrinuto nakon što se donekle povratio od iznenađenja.

— Da je tako kucom bi sigurno već uveliko odjekivala paljba revolverskih hitaca — odvratio je Šejn tiho se nacerivši. — Nego, recite vi meni šta ste u međuvremenu uspeali da postignete?

— Da postignem? Do đavola, Šejne, pa zar niste svesni da ste svojim bekstvom u stvari priznali vlastitu krivicu?! Sudija sada neće poslati samo Godarda na vešala već će to isto učiniti i sa vama. Zato poslušajte moj savet i nestanite što pre iz grada.

Šejn odlučno odmahnu glavom.

— Otići ću tek nakon što dokažem da je Marta Skot odgovorna za smrt svoga muža.

— A kako to mislite da ostvarite? — prosihtao je Biti. — Pa, dovoljno je da samo promolite nos na ulicu, pa da vas neko od njenih, ili od šerifovih ljudi odstreli poput besnog psa.

— Moram na neki način da se domognem Klema Koluse — reče Šejn.

— Vama stvarno nema pomoći, Šejne — odvratio je Biti rezignirano. — Ali, šta je to sa vašim rukama? Dajte da vidim.

Odmah zatim Biti se podigao od stola i pobliže pogledao rane na Šejnovim rukama. Odveo ga je u kuhinju gde mu je vodom isprao rane i ostatke već usirene krvi. Odnekud je još i izvukao bele zavoje kojima je veoma stručno previo posekotine, koje i nisu bile tako duboke kao što je to Šejn u prvi mah pomislio.

— E, a sada bi mi trebao samo još jedan revolver — reče Šejn nakon što mu je Biti dao čistu košulju koja jeste da mu je bila mala, ali je ipak koliko-toliko prikrivala zavoje na rukama.

— Toga barem ima dovoljno ovde kod mene — odvratio je Biti nacerivši se.

Već u sledećem trenutku je otvorio mali ormarić na zidu iz kog je izvukao opasač sa novim novcatim „remingtonom”.

Šejn zadovoljno zviznu kroz zube dok je pričvršćivao opasač.

— Mogu li još nešto da učinim za vas? — upitao je Biti. Šejn kumnu glavom.

— Nastavite i dalje da tragate za Dženifer Albourn. A mogli biste i da još jednom potražite Kaplina.

— Vidite, o tome sam i ja razmišljao, ali sam nakon vašeg bekstva pomislio da...

— Ebet bi bio izuzetno dragocen svedok — prekide ga Šejn. — Ukoliko je prepoznao napadača tada bismo lako mogli da dokažemo da je Godard bio najobičnija marioneta u rukama onih koji su istragu želeli da odvuču na pogrešan trag.

— Okej, Šejne — reče Biti. — A vi idite najpre do saluna „Čampa” u 20. ulici gde većina Skotovih revolveraša obično provodi večeri.

XVI

Svi prozori Skotove kuće su bili osvetljeni.

Šejn je stajao sakriven u tami prolaza između dve kuće na suprotnoj strani ulice. Nesvesno se stresao kada je ugledao Alistera Mek Gerija da izlazi iz Skotove kuće. U njegovoj pratnji su bila još dvojica revolveraša. Na trenutak su zastali slušajući uputstva koja im je Mek Geri davao. Ubrzo zatim su se okrenuli i pošli dole niz Brodvej prema ulici Kampa.

Pre nego što je i sam krenuo u suprotnom pravcu Mek Geri je svoju desnicu zavukao u prerez svoje jakne.

Šejnu je taj za svakog revolveraša karakterističan pokret ruke bio više nego dobro poznat.

Činjenica što je Alister Mek Geri proveravao svoju pučalku mogla je samo da znači da je u dogledno vreme nameravao da je i upotrebi.

Bez mnogo razmišljanja Šejn je rešio da pođe za njim. Sačekao je da Mek Geri dođe do raskrsnice sa 20. ulicom i da zamakne za ćošak, a onda je iz tame kročio na ulicu. Iako nije bilo prolaznika Šejn je za svaki slučaj podigao okovratnik jakne i duboko uvukao glavu u ramena.

Znao je da sa Mek Gerijem, jednim od najopasnijih revolveraša u Denveru, neće biti nimalo lako, no on je u ovom trenutku bio jedini koga je mogao da se domogne. Klem Kolusa se sigurno bio zavukao u neku mišiju rupu, ne usuđujući se da promoli nos pre nego što Godard i Šejn budu osuđeni.

Dok je oprezno hodao za njim Šejn se neprestano pitao da li će Mek Geri uopšte biti voljan da progovori ukoliko ga satera u tesnac. Što god je više o tome razmišljao sve je manje bio u to siguran.

Jer ukoliko je Mek Geri radio sa Martom i Virdžilom Alvordom tađa su i njemu pretila vešala, te će stoga sigurno držati jezik za zubima. I ne samo to već je onda verovatno on bio taj koji je ubio najpre trojicu stražara, a onda i T. C. Skota.

Na nekih stotinak jardi od raskrsnice Šejn je primetio svetla saluna „Campa”. Mek Geri je išao upravo u tom pravcu, no onda je Šejn sa neskrivenim čuđenjem primetio da je Skotov revolveraš mirno prošao pored jarko osvetljenog ulaza u salun i da je odmah zatim iznenadno nestao negde u tami.

Šejn je užurbanim korakom prešao na drugu stranu ulice. Samo trenutak kasnije i on se našao u tami prolaza u kom je Mek Geri maločas očito bio nestao. Sa „remingtonom” u ruci Šejn je kročio u dvorište u kom jedva da se još čula buka i povici podnapitih gostiju, koji su ispunjavali salun.

Samo teškom mukom Šejn je pogledom uspeo da proдре kroz tamu i da uoči Mek Gerijevu siluetu. Revolveraš je stajao na vrhu stepeništa koje je vodilo u potkrovlje štale u samom dnu dvorišta i tiho kucao na vrata sklepana od već pomalo natrulih letava.

Odmah zatim začulo se i Mek Gerijevo prigušeno dozi-vanje ali čije ime Šejn sa te udaljenosti nije mogao da razazna. Ne dobivši nikakav odgovor, Mek Geri počeo da kuca sve glasnije.

Gotovo istovremeno Šejn je na drugoj strani štale ugledao nečiju priliku koja se konopcem spuštala kroz mali otvor na krovu.

U tom trenutku Mek Gerija je očigledno bilo izdalo strpljenje i on je jednim jedinim udarcem noge razvalio iznutra zaključana vrata da bi odmah zatim nestao u unutrašnjosti štale.

Onaj drugi koji se spuštao dole u dvorište je na visini od nekih pet-šest jardi iznenada ispuštio konopac iz ruku i tresnuo dole na zemlju. Spretno se otkotrljao u stranu da bi odmah zatim ustao i pognut jurnuo prema prolazu u kom se Šejn nalazio.

Sudeći po čovekovoj konstituciji, mogao je to da bude jedino Klem Kolusa. Šejn je podigao cev revolvera u nameri da je zarije Kolusi u rebra kada se ovaj bude našao pored njega.

Šejna je međutim, preduhitrio Mek Geri koji se pojavio na vrhu stepeništa i koji je još pre nego što je Šejn bilo šta mogao da učini počeo kao sumanut da puca.

Pogođen u leđa Kolusa se zateturao i nakon što je načinio još nekoliko koraka licem pao u prašinu nedaleko od Šejnovih nogu.

Uskim drvenim stepenicama odjekivao je bat Mek Gerijevih teških čizama. Odmah zatim revolveraš je preko dvorišta jurnuo prema nepomičnom telu Klema Koluse.

Šejn se povukao dublje u tamu, sklonivši se iza nabacanih drvenih sanduka koji su se tu nalazili spreman da bez ikakvog ustručavanja zapuca ukoliko ga Mek Geri slučajno otkrije.

A onda je Šejn iza svojih leđa začuo još nečije korake:

Na ulazu u prolaz koji je vodio prema dvorištu pojavila se grupa znatizeljnika privučena pucnjavom iz koje su se izdvojila ona dvojica revolveraša koje je Šejn kod Skotove kuće video u Mek Gerijevom društvu.

— Mek Geri! — uzviknuo je jedan od njih ugledavši Skotovog najopasnijeg revolveraša koji im je, prošavši porred Koluse, išao u susret. — Šta je sa Klemom?

— Ništa, gubite se odavde! — procedio je Mek Geri.

— Alvord je napred u salunu! — odvratio je revolveraš.

Šejn je video kako je Mek Geri na trenutak neodlučno zastao, zagledavši se u Kolusino telo, no onda se ipak zajedno sa onom dvojicom uputio kroz prolaz na ulicu.

Šejn je čuo Mek Gerijev glas koji je očito Alvordu objašnjavao da se radilo o sasvim beznačajnoj pucnjava.

Iskoristivši priliku, koja mu se tako iznenadno pružila, Šejn je napustio svoj zaklon prišao Kolusi i prebacio ga sebi preko ramena. Užurbanim korakom se uputio natrag prema štali gde je u ogradni primetio mali otvor kroz koji se provukao dospevši u usku uličicu u kojoj se osećao nesnosan smrad.

Osvrnuvši se oko sebe ugledao je neku polurazrušenu napuštenu kuću u koju je uneo Kolusu. Dok ga je polako spuštao na pod Kolusa je jedva još disao.

— Zašto je Mek Geri pucao na tebe? — upitao ga je Šejn zadihano.

— Ko... ko si ti? — odvratio je Kolusa jedva čujnim glasom.

— Hajde odgovori mi, pa ću te odneti do Doka Kamplina — procedio je Šejn.

— Šejn... — odgovorio je Kolusa šapatom. — Ja... trebalo je da ga ubijem... on me je prepoznao...

U tom trenutku iz Kolusinih usta je dopirao još neko nerazgovetno krkljanje, a onda je sve utihnulo.

Klem Kolusa je bio mrtav.

U to su se napolju pred kućom začuli glasovi ljudi od kojih je jedan u rukama držao upaljenu baklju.

— Tragovi ovde nestaju — reče neko od njih. — Klem mora da je prošao kroz ova vrata ovde.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je u poslednjem trenutku uspeo da umakne kroz polupano prozorsko okno na drugu stranu pre nego što su u kuću banuli Alister Mek Geri i njegovi ljudi.

— Evo ga! — uzviknuo je čovek sa bakljom. — Prokletstvo, izgleda da je mrtav!

Ne usudujući se da se pomeri sa mesta, Šejn je osetio pulsiranje krvi u svojim slepoočnicama. Noć koja je polako odmicala bila je njegova jedina šansa, a on nije bio ni korak dalje nego što je to bio tog jutra kada je uspeo da umakne šerifu Alvordu. Sada kada je Kolusa bio mrtav preostajao mu je jedino još Alister Mek Geri, te je stoga rešio da mu ostane za petama. Od te svoje namere morao je da odustane kada je u 20. ulici ugledao trojicu Alvordovih pomoćnika koji su sačekali revolveraša i sa njim pošli u nepoznatom pravcu.

Šejn je u tom trenutku imao utisak da su mu sve lađe potonule. Znao je da ove noći neće moći više ništa da učini, te je s toga odlučio da se negde skloni i da se malo odmori. Dok je napregnuto razmišljao koje mesto bi moglo da mu pruži najsigurnije utočište na um mu je pala Martina prodavnica šešira za koju je bio siguran da ga tamo ni u snu neće tražiti. Bez većih poteškoća uspeo je da se uvuče unutra i da se u krojačnici smesti na mali ležaj koji se tu nalazio. U roku od samo nekoliko minuta Šejn je utonuo u dubok i čvrst san.

XVII

Skočio je kao gromom ošinit kada je začuo nečije tihe korake koji su se sve više približavali. Pokušao je još da se skloni iza obližnjeg paravana no u tom trenutku su se vrata širom otvorila i u njima se pojavio preplašen lik mlade Debi Varner.

— Vi, mister Šejne? — uspela je ona jedva da izusti.

Šejn je primetio kako drhti.

— Nema potrebe da se plašite, Debi — rekao je Šejn blagim glasom. — Uveravam vas da nisam učinio ništa od onoga za šta me terete. Uostalom, zar ne mislite da bi već uveliko napustio Denver da je samo deo od svega toga istinit? Ovde sam zato što želim da razjasnim ubistvo T. C. Skota. Ali, recite kako to da ste ovako rano već ovde?

— Treba da završim jedan šešir za danas — promrmijala je ona.

— U redu, Debi — reče Šejn klimnuvši glavom. — Nadam se da vam pri tome neću smetati, a mogli bismo uz put možda malo i da porazgovaramo. Recite, kada ostali obično dolaze u radnju?

— Tek za tri sata — odvratila je ona.

— Jeste li vi i misis Skot stvarno partneri? — upitala je Debi nakon što je još uvek pomalo neodlučnim korakom ušla unutra i skinula svoj mantil.

Blago se osmehnuvši, Šejn klimnu glavom.

— Polovina njenog početnog kapitala pripada meni.

— Ali zar vam misis Skot nije rekla da namerava da proda radnju?

— Nije. Ali otkud vi to znate? — upitao je Šejn, pogledavši je začuđeno.

— Slučajno sam čula kako je pregovarala sa mister Garfildom. On je nakon mister Skota vlasnik najvećeg broja radnji ovde u Denveru. Ponudio joj je svotu od trideset hiljada dolara što je misis Skot i prihvatila.

— A kada se to desilo? — upitao je Šejn koji još uvek neke stvari nije uspevao da poveže u odgovarajući mozaik.

— Samo dan pre nego što ste vi prvi put potražili misis Skot.

Šejnu nije bilo jasno šta je sve to trebalo da znači i u kakvoj je vezi ova trgovina stajala sa Martinim planom da se reši svog bogatog, ali ostarelog i onemoćalog supruga.

— Da li je misis Skot možda nešto pričala o svojim odnosi-

ma sa mister Skotom? Možda onda kada je više od tri nedelje bila odsutna?

Debi Varner poče da se snebiva. Bilo je više nego jasno da nije želela da ogovara svoju šeficu i da iznosi detalje o njenom privatnom životu.

— Ovo mi je jako važno, Debi — promrmljao je Šejn.

— Misis Skot je imala još nekollicinu muškaraca — reče ona, oborivši pogled. — No, i pored toga verujem da je volela svog muža i da nije nameravala da ga napusti.

Šejn je začuđeno pogleda.

Pitao se da li je zaista moguće da je Debi Varner bila toliko naivna da ne primeti kakav je, u stvari, Marta čovek? Šejn u tako nešto jednostavno nije hteo da veruje. Debi je bila u njegovim očima izuzetno bistra devojka koja je zacelo mogla na pravi način da procenjuje ljude inače se ni u njegovom društvu sigurno ne bi ovako ponašala.

— A ko su bili ti ljudi? — upitao je Šejn nakon izvesnog vremena.

Ona ponovo poče da okleva. No, onda ga je kratko pogledala i tihim glasom rekla: — Šerif Virdžil Alvord, zatim onaj grozni Alister Mek Geri, kao i mladi Endru Godard. To što se upustila u vezu sa tim dečakom nikada nisam mogla da razumem.

— Odakle vi sve to znate, Debi?

— Misis Skot se sa svima njima sastajala ovde u ovoj kući. Pored svoje kancelarije ima malu, ali izuzetno lepu sredenu sobu koju je oduvek koristila za časove odmora, ali da bi u njoj primala svoje ljubavnike. Ponekad je čak i čitave noći provodila ovde. A sutradan kada bi spremala njenu sobu uvek bi tačno znala da li je noć provela sama ili sa nekim muškarcem. Nadam se samo da ništa od ovoga nećete ispričati mi njoj niti nekom drugom.

Šejn odmahnu glavom.

— A sada bi trebalo da pođete, mister Šejne. Budite obazrivi pošto ljudi šerifa Alvorda i dalje krstare gradom u potrazi za vama. Zaista se iskreno nadam da ćete uspeti da dokažete da ste nevino optuženi.

Nakon što je ponovo svezao opasač sa „remingtonom” Šejn joj je prišao i nežno je poljubio u obraz.

— Posetiću vas kada se sve ovo završi — promrmljao je on na rastanku.

XVIII

Ulice su bile puste i nigde nije bilo ni traga Alvordovim zamenicima koji su ga navodno još uvek tražili.

Šejn se pitao šta bi u ovom času mogao da učini. Najradije bi iz tih stopa otišao do Brodveja i silom provalio u Martin apartman, no znao je da je to neizvodljivo s obzirom na činjenicu da je tamo naprosto vrvelo od Skotovih plaćenika.

Zbog toga je i ovoga puta Ruben Biti bio njegova jedina šansa.

Šejn se iskreno nadao da se advokat tokom noći nije odmarao kao što je to on učinio već da je nešto preduzeo.

Neopaženo je uspeo da se domogne avenije Kolfaks, a odmah zatim i Bitijeve kuće čija je sporedna vrata i ovoga puta otključao ekserom koji je još uvek nosio u džepu.

Biti, međutim, nije bio kod kuće.

Šejn se udobno zavalio u naslonjaču u kojoj je obično Biti sedeo u nameri da u njegovom pisaćem stolu potraži nešto za pice. U ovim trenucima bi koji gutljaj viskija sigurno uspeo da mi razdrma sva čula, pomisli Šejn.

Ispostavilo se da Biti očito nije bio ljubitelj viskija pošto Šejn i pored svih nastojanja ništa nije uspeo da pronade. Naišao je jedino na malu zaključanu fioku koju je otvorio istim onim iskrivljenim ekserom, no umesto očekivanog osveženja ugledao je uredno složenu fasciklu na čijim su koricama bila ispisana slova T. C.

Počevši da lista po fascikli Šejn tiho zviznu kroz zube. Ruben Biti je, naime, bio prikupio mnoštvo najrazličitjeg materijala o tome na koji je način T. C. Skot izgradio svoju imperiju. Iza najvećeg broja imena čije je poslove preuzeo Skot stajali su Bitijevom rukom ucrtani krstovi što je trebalo da znači da bivši vlasnici nisu doživeli trenutak Skotove isplate.

Nije ni uspeo da prelista dokumenta do kraja kada je začuo škripu ulaznih vrata. Munjevito je izvukao „remington” i prišao vratima kancelarije. Nije, međutim, bilo razloga da ga i upotrebi pošto je čovek koji je samo koji trenutak kasnije ušao u sobu bio Ruben Biti.

Izgledalo je da Biti ni najmanje nije iznenađen što ga je zatekao u svojoj kući.

— Iskreno rečeno i nadao sam se da ste ovde — reče on.
— U gradu vlada pravi pravcati pakao. Jeste li već čuli šta se desilo?

— Ne! — odmahnu Šejn glavom.

— Šerif Alvord je ubijen.

— Sto mu gromova! — uzviknuo je Šejn, ne verujući vlastitim ušima. — A sada mi samo još recite da mene okrivljuju za to ubistvo.

Bitijevo lice se iznenada razvuklo u širok osmeh.

— Ovoga puta ste imali više sreće, Šeine. Kada se sve to odigralo Dermit se našao u blizini i čini mu se da je u ubici prepoznao Alistera Mek Gerija.

Šejnu se sa usana ote zdah olakšanja.

— Da li se već traga za Mek Gerijem?

— Za sada još ne, pošto sam Dermitu savetovao da sa tim još malo sačeka. Verujem da je bolje ako Mek Geri ostane u uverenju da ga niko nije video.

Prišavši vratima, Biti je dodao:

— Pođite sa mnom, Šejnel

— Kuda?

— Do sudije Krenšoa.

— Jeste li poludeli, Biti? Pa on će narediti da me smesta uhapsa, a tada će Mek Geri sigurno iznaći mogućnost da mi prosvira lobanju.

— Više nema čega da se plašite, Šejne — reče Ruben Biti mirnim glasom. — Ispričao sam neke stvari Dermitu koji na prvi pogled možda baš i ne izgleda mnogo bistro, ali taj utisak vara. Odmah je shvatio da mu se pruža odlična prilika da zauzme Alvordovo mesto ukoliko se na kraju ispostavi da je bio na pravoj strani.

— Pitam se samo šta vas čini tako sigurnim da možete da tvrdite da vam je Dermit poverovao?

— Ebet je došao svesti nakon čega je u Dermitovom prisustvu izjavio da na njega nije pucao Endru Godard već Alister Mek Geri.

Šejn zadovoljno klimnu glavom.

Stvari su polako dolazile na svoje mesto. Dečaku su dakle unapred postavili klopku a on je slepo uleteo u nju omogućivši im kasnije da njega proglase i ubicom T. C. Skota.

— I sudija Krenšo je upoznat sa svim detaljima — nastavio je Biti. — No i pored toga moramo da budemo oprezni pošto ostali Alvordovi zamenici i dalje tragaju za vama. To nismo mogli da sprečimo pošto Dermit pretpostavlja da među njima ima barem jednog koji radi za Mek Gerija i koji bi u tom slučaju mogao da ga upozori.

— Okej, Biti — reče Šejn. — Ako je tako šta onda ovde još čekamo?

XIX

Nakon kraćeg razgovora sa sudijom Majlsom Krenšoom raspisana je poternica za Alisterom Mek Gerijem. Odmah nakon toga Dermit je Šejna odveo u susednu prostoriju gde se preko naslona stolice nalazilo prebačeno tamno odelo.

— Obucite to, Šejne — reče Dermit.

Šejn je bio ne malo iznenađen kada je na levoj strani sako primetio sjajnu metalnu zvezdu. Nakon što mu je Dermit skinuo lisice sa ruku Šejn je navukao sako, a odmah zatim je opasač sa Bitijevim „remingtonom” zamenio službenim „koltom” koje su čuvari zakona obično koristili. Od oružja je osim tog dobio još i razornu sačmaricu sa kratkim cevima.

— Nadam se samo da ste zaista tako dobri kao što je Biti rekao — procedio je Dermit.

Nakon što se tiho nacerio i kratko klimnuo glavom Šejn je vrhom prsta dodirnuo značku na grudima i rekao:

— A ja se nadam da vaši ljudi ipak neće pucati na mene kada me budu prepoznali.

— Sve zamenike sam opozvao sa Brodveja tako da ćemo vi i ja tamo biti prepušteni sami sebi.

Samo koji minut kasnije njih dvojica su se našli na ulici, uputivši se užurbanim korakom prema Brodveju.

Izgledalo je kao da je Skotova kuća napuštena. Vrata koja su vodila u njegovu glavnu kancelariju bila su zaključana, te je Dermit pesnicom počeo snažno da lupa o njih.

Nakon izvesnog vremena u unutrašnjosti kuće su se začuli nečiji koraci. Vrata im je otvorio jedan od revolveraša sa sačmaricom pod miškom. Nekako čudno se namrštio kada je prepoznao Džeka Dermita.

Dermi je munjevito potegao svoj „kolt“ i zario ga stražaru u stomak.

— Razoružajte ga! — reče Dermi, obraćajući se Šejnu.

Kada je gorila počeo da protestuje i da se opire Dermi ga je bez mnogo premišljanja snažno tresnuo drškom revolvera po glavi tako da se ovaj nemoćno skljkao na pod.

Nakon što su mu ruke svezali lisicama za ogromnu metalnu peć Šejn i Dermi su krenuli dalje.

Drugi stražar kojeg su iznenadili kod ulaza u lift je uspaničeno bacio sačmaricu na pod čim je Dermi uperio revolver u njegovu glavu.

Još dok mu je Šejn vezivao ruke svojim vlastitim kaišem od pantalona kućom je odjeknuo prigušen prasak revolverskih hitaca.

— Čini mi se da dolazi od gore! — uzviknuo je Dermi.

Tada se Šejn već našao pored lifta koji je pokrenuo pritiskom na dugme. I on i Dermi su jedva dočekali da se kabina zaustavi i da uđu unutra. Pre nego što je Šejn ponovo pokrenuo lift kratko se zagledao u Dermita i rekao:

— Moglo bi lako da se desi da nas oni gore dočekaju čitavim tovarom sačme.

— Taj rizik ćemo po svemu sudeći morati da preuzmemo na sebe — promrmljao je Dermi ledenim glasom. — Hajde pritisakajte već jednom to prokleta dugme!

Dok se kabina lifta lagano kretala prema gore zgradom se prolomio unezveren ženski krik.

— Ne, Mek Geri! Jeste li poludeli! Odmah me pustite ili ću pucati!

Samo koji trenutak kasnije odjeknula su tri revolverska hica.

Marta je i dalje unezvereno vrištala.

U trenutku kada se kabina napokon zaustavila Dermi se glasno proderao:

— Ovde je glavni šerifov zamenik Džek Dermi! Obecavam vam da će onaj ko bude pucao na lift završiti na vešalima!

Šejn se, međutim, ni najmanje nije uzdao u to da će ove Dermitove reči postići željeni efekat, te je kleknuo dole na pod kabine pre nego što je otvorio vrata, očekujući da ih svakog časa zaspe prava kiša olova.

Na njihovu sreću ništa od toga se nije desilo. Prvo što su ugledali kada su se vrata otvorila bio je potpuno zbunjen izraz

lica još jednog stražara koji je čas gledao u kabinu lifta čas u vrata koja su vodila u Skotov apartman.

Dermiit ga je munjevito razoružao nakon čega su on i Šejn jurnuli prema Skotovom apartmanu. U hodniku nisu zatekli nikoga, ali su zato primetili da su vrata koja su se inače sama od sebe otvarala i zatvarala stajali širom otvorena.

Šejn je prvi potrčao prema njima, no onda je zastao kao skamenjen ugledavši prizor koji je čak i njega šokirao.

XX

U sredini sobe stajala je Marta u pocepanoj haljini i sa razbarušenom kosom. U ruci je grčevito stezala mali revolver čija se cev još uvek pušila. Ispod njenog levog oka nalazila se mala posekotina iz koje se krv slivala u tankom mlazu.

Dole ispred njenih nogu ležao je Alistar Mek Geri. Jakna mu je bila raskopčana tako da se jasno videla velika krvava mrlja na njegovoj beloj košulji kao i tri ulazne rane od metka malog kalibra.

Dok su joj se suze slivale niz obraze Marta je zajecala i tiho promrmrljala: — Šejne!

Ne obraćajući pažnju na nju, Šejn je prišao beživotnom Mek Gerijevom telu. Revolverašove oči su bile širom iskolačene kao da je neposredno pred smrt video nešto što ga je strahovito uplašilo.

— Šta se desilo, misis Skot? — upitao je Dermiit grubim glasom.

— Ja... ja sam ubila Mek Gerija — odvratila je ona jecajući. Odmah zatim Marta se zagledala u Šejna i tiho dodala: — Bože, Šejne, a ja sam zaista verovala da si ti dečka naterao da ubije Skota.

— Ali ko je ubica ako Godard to nije? — upitao je Dermiit.

— On je! — uzviknula je Marta, pokazujući na Mek Gerija. — Otvoreno mi je to priznao, rekavši da ga je ubio da bi se mene domogao. Bože, da sam samo mogla da naslutim...

Dok je Dermiit izašao da bi doveo stražara koga su razoružali kod lifta Šejn je podozrivo posmatrao Martu za koju je bio siguran da je i ovoga puta odlično glumila.

— Ovo je Slim Iton, Šejne — reče Dermiit. — On je taj koji je pod zakletvom izjavio da je Godard ubio trojicu stražara, a zatim i T. C. Skota.

Gurnuvši ga prema beživotnom telu Alistara Mek Gerija, Dermiit ga je ledenim glasom upitao:

— Dakle? Ostaješ li i dalje pri ranijem iskazu, ti, prokleti pasiji sine?

— Mek Geri mi je pretio da će me ubiti — odgovorio je Iton sav pokunjen. — Bio sam mu potreban kao svedok inače

bi i mene hladnokrvno ubio. Zaista mi je žao, misis Skot, ali jednostavno nisam imao drugog izbora.

Dermi smrknuta lica klimnu glavom.

— Možete da odete i da se presvučete, misis Skot — reče on. — Kasnije kada se budete malo smirili doći ću da uzmem vašu izjavu.

Okrenuvši se zatim Skotovom revolverašu, Dermi je do-
dao:

— A ti si uhapšen, Itone. Ako budeš imao sreće možda će ti sudija i poverovati da si sve to učinio da bi sačuvao svoju glavu. U protivnom se i tebi loše piše.

Šejn više nije slušao šta je Dermi još govorio Itonu, pošto se laganim korakom uputio prema vratima iza Skotovog radnog stola. Otvorivši ih ušao je u tamnu prostoriju u čijoj se sredini nalazio skupocen mrtvački kovčeg. Svetlost koja je do-
pirala iz susedne prostorije bila je dovoljna da razazna da je čovek u njemu bio prekriven belim svilenim pokrivačem.

Pomerivši pokrivač u stranu, Šejn je osetio mučninu u stomaku. Glava mrtvaca je bila potpuno unakažena tako da se jedino po njegovoj kosi moglo naslućivati da je u kovčegu ležao T. C. Skot.

Nakon što je napustio prostoriju u kojoj se nalazilo Skotovo sahranjen. Šejn koji je iz prikrajka posmatrao pogrebnu menu Itonove ruke svezao lisicama, te su se svi zajedno upu-
tali prema kabini lifta.

Dok su se spuštali dole u prizemlje Šejn je naprosto osećao da je postojalo još nešto što mu je u čitavoj ovoj priči smetalo.

Nije to bila samo činjenica da je Marta pred svima tako vešto glumila, niti pak da je sa Alisterom Mek Gerijem bio uklonjen i poslednji svedok koji je nešto više mogao da kaže o zaveri koja je očito već odavno kovana.

Ne, bilo je tu još nešto što Šejn za sada i dalje nije mogao da dokuči.

XXI

Debi Varner je ležala u krevetu sklopčana pored Šejna dok je on zavaljen u meke jastuke razmišljao o događajima poslednjih nedelju dana koji su protekli od T. C. Skotove smrti.

Već sutradan nakon Alvordove i Mek Gerijeve pogibije Skot je na dosta tajanstven način odnet na gradsko groblje i tamo sahranjen. Šejn koji je iz prikrajka posmatrao pogrebnu ceremoniju video je da su prisutni bili jedino mekolicina Skotovih saradnika, njegova udovica, kao i Stenli Giloraj.

Džek Dermi je preuzeo poslove gradskog šerifa do sledećih izbora. Nakon kraće rasprave pred sudom i saslušanja svih svedoka utvrđeno je da je ubica bio Alister Mek Geri, a da je Marta Skot bila prisiljena da na njega puca u samoodbrani. Sudija Krenšo jedino nije znao šta da učini sa Godardom. Na kraju su se on i Ruben Biti koji je preuzeo dečakovu odbranu nagodili

da ga zbog prepada na Ebetovu radnju na pola godine pošalje iza rešetaka. Za proneveru novca o kojoj je Šejnu pričala Dženifer Albourn niko nije znao tako da se to prilikom odmeravanja kazne nije uzelo u obzir.

Nakon dužeg razmišljanja i iscrpnog razgovora Biti i Šejn su došli do zaključka da nema nikakve svrhe da optužuju Martu Skot kao glavnog krivca za sve događaje pošto za tako nešto nisu imali ama baš nikakvih dokaza.

Šejn ni sam nije znao zbog čega još uvek nije napuštao Denver. Razlog nije bila čak ni Debi Varner sa kojom je provodio predivne noći u hotelskoj sobi. Jeste da je čeznuo da se nade na leđima dobrog konja i da iznad sebe ugleda jedino zvezdano nebo, ali je još uvek postojalo nešto što ga je držalo u ovom prokletom gradu i što mu jednostavno nije davalo mira.

Najviše mu je smetala činjenica da je još pre Skotovog ubistva Marta prodala svoju radnju. Šejn se raspitao kod Bitija koji mu je rekao da je Marta i što se radnje tiče lagala. Posao je cvetao što je pokazivao i podatak da je Garfield bio spreman da isplati čitavih trideset hiljada dolara.

Druga stvar koja ga je uznemiravala bio je iznenadni nestanak Godardove verenice Dženifer Albourn. Ona se nije pojavljivala u Denveru čak ni nakon što je utvrđeno da Godard nije nikoga nosio na savesti.

Iz daljih razmišljanja ga je trglo tiho kucanje na vratima. Pažljivo je izvukao svoju ruku ispod usnule Debi Varner i užurbanim korakom otišao do vrata.

Bio je ne malo iznenađen kada je napolju u hodniku ugledao Martu.

— Šta je? — upitala je ona uz njen dobro poznat vragolast osmeh. — Zar me nećeš pustiti unutra?

— Šta sada opet hoćeš? — odvratio je Šejn, ne pomerajući se i dalje sa mesta.

— Htela sam da ti kažem koliko mi je žao što se sve ovako odigralo — promrmljala je ona setnim glasom. — Volela bi da nisi baš u ovom trenutku stigao u Denver. Pa zar zaista još veruješ da ja imam bilo kakve veze za T. C. Skotovom smrću?

— Mislim da nemamo potrebe da glumimo jedno pred drugim — procedio je Šejn ledenim glasom. — Jeste da znam da ne mogu ništa da ti dokažem, ali i ne mogu da se ponašam kao da ništa nije bilo. Pa zbog tebe je jedan nedužan dečak skoro završio na vešalima!

— Ali šta ja mogu što se on zaljubio u mene? U redu, priznajem da je bilo pogrešno što sam se sa njim u bilo šta upuštala, ali ja sam ipak samo žena i imponovalo mi je što me je jedan tako mlad i lep momak toliko želeo.

Opet lažeš, Marta, pomisli Šejn.

— Prestanimo sa tim pričama, Marta — promrmljao je Šejn. — Hajde reci već jednom šta te ovamo dovodi? —

— Evo ovde su dvadeset hiljada dolara. To je tvoj udeo u mojoj radnji.

Šta li je sada ovo trebalo da znači, pitao se Šejn začuđeno. Otkud to da mu je sada tako iznenadno donela novac kada za to nije imala nikakve potrebe pošto nije postojao nikakav pismeni trag da joj je taj novac stvarno poverio.

— Zar zaista ne možemo da zaboravimo sve loše što se dogodilo? Znam da više ne može da bude kao ranije, ali bih ipak volela da ti ne ostanem u suviše lošoj uspomeni. Zar ne bismo mogli da na rastanku još jednom...

U tom trenutku se pospano trljajući oči na vratima pojavila Debi Varner, koja na sebi nije imala ni trunke odeće. Tek kada je upitala Šejna zašto više nije pored nje u krevetu Debi je primetila Martu Skot.

Zajapurivši se u licu od stida, Debi je tiho uzviknula nakon čega je kao gromom ošinuta nestala u unutrašnjosti sobe.

— Ti prokleti nitkove! — prosiktala je Marta, bacivši mu koverat sa zelenim novčanicama pred noge. Ne izgovorivši više ni reč, Marta se okrenula na vrhovima svojih visokih potpetica i sva van sebe od besa pošla niz hodnik prema izlazu iz hotela.

Kada se Šejn vratio u sobu Debi ga je sva pokunjeno dočekala sledećim rečima: — Zaista mi je žao što sam ispala tako glupa i što sam te dovela u tako nelagodnu situaciju.

— Nema razloga da ti bude žao pošto sam upravo tražio neki izgovor da je pošaljem sa vrata.

Zagledavši se zamišljeno u koverat sa novčanicama koji je držao u rukama Šejn je dodao: — Ovde ima ukupno dvadeset hiljada dolara. To je dvostruko više od onoga što sam pre godinu dana uložio u Martinu radnju. Uzeću samo svojih deset hiljada dolara, a ostatak ostavljam tebi. Možda ćeš sa tim novcem uspeti da postaneš partner novog vlasnika, mister Garfilda, a onda te niko neće moći odande izbaciti.

Ona ga sva zbunjena pogleda.

— Ne mogu to da uzmem od tebe — odvratila je ona odmahnuvši glavom.

— Neka to onda bude udeo u našem novom zajedničkom poslu — promrmljao je Šejn, razvukavši usta u širok osmeh. — Od sada si ti umesto Marte moj novi ortak.

Kada ga je Debi zagrlila i zahvalno poljubila, Šejn je podigao u svoje naručje i poneo prema krevetu gde su nastajili tamo gde su zastali u trenutku kada je Debi sva iscrpljena usnula slatkim snom.

XXII

Šejn je bio čvrsto rešen da napusti Denver. Hteo je da provede samo još jednu jedinu noć sa Debi Varner pre nego što produži svojim putem.

I dalje mu nije bilo jasno šta je Marta htela da postigne time što mu je donela onih dvadeset hiljada dolara. Možda je time htela da ga nagna da napusti grad i da je konačno ostavi na miru?

Ubrzo je sve ove misli odagnao od sebe. Marta Skot je za njega bila samo deo prošlosti o kojoj nije vredelo mnogo lupati glavom.

Stajao je na aveniji Kolfaks ispred kuće Rubena Bitija. Sada kada su svi u gradu znali da je Biti njegov advokat i kada više nije bilo bojazni da se otkrije njegov pravi identitet Šejn se prvi put nalazio u prilici da uđe unutra na glavna vrata. Zatekao je Bitija za njegovim radnim stolom sa fasciklom o T. C. Skotu u rukama.

— Zar još uvek niste digli ruke od toga? — upitao ga je Šejn pomalo začuđeno.

— Imam nekih novosti koje će vas možda zanimati — promrmrljao je advokat. — T. C. Skot nije naime ni izbliza bio onako bogat kao što smo to svi mi ovde u Denveru mislili. Mora da se upustio u neke rizične poslove u kojima je izgubio pravo bogatstvo pošto ovde pred sobom imam izveštaj banke u Kolorado Springsu, koji jasno govori da oni potražuju daleko više nego što Skot poseduje.

Od svega ovoga Šejn nije hteo više ni reč da čuje. Jedino zbog čega je potražio Bitija bilo je da mu zahvali i da ga obavesti da kreće dalje na jug.

Spremao se već da mu pruži ruku kada je napolju u hodniku začuo nečije užurbane korake. Samo trenutak kasnije sav zadihan u kancelariju je uleteo Bitijev pomoćnik Džoel.

— Upravo namerava da napusti grad, mister Biti! — uzviknuo je momak teško dolazeći do daha. — I Gilroj je sa njom! Video sam da od stvari nosi jedino kofer i poveću putnu torbu.

— Marta Skot? — upitao je Šejn iznenađeno.

Biti klimnu glavom.

Ni sam ne znajući zašto bi ga sve ovo zanimalo Šejn je ipak kratko upitao: — Otišli su na železničku stanicu?

Mladić potvrdno klimnu glavom.

Već u sledećem trenutku Šejn se našao na ulici, jureći kao pomahnitao prema železničkoj stanici. Ljudi su već uveliko ulazili u voz koji je u ovo vreme svakodnevno polazio za Čejen.

Šejn je upitao jednog od konduktera gde bi mogao da pronađe misrs Skot.

— Kola broj četiri — odvratio je ovaj kao da je samo čekao da mu neko postavi ovakvo pitanje.

Marta je širom iskolačila oči kada je ugledala Šejna. Pokušala je da se kontroliše, no ipak nije uspela da savlada blago podrhtavanje svojih našminkanih usana.

Gilroj koji joj je pomagao da smesti kofer u mrežu iznad sedišta je primetio Šejna tek kada se ovaj nalazio pored njih.

Ne želeći bilo šta da rizikuje Šejn je potegao „remington” i uperio ga u revolveraša.

— Ne mešaj se, Gilroj! — prosiktao je Šejn odlučnim glasom.

— Šta ovo sada treba da znači, Šejne? — umešala se Marta.

— Kuda si pošla, Marta? — upitao je Šejn nacerivši se.

— To te se ni najmanje ne tiče! — odvratila je ona ljutito.

A onda je malo nedostajalo pa da ga Gilroj ipak iznenađi. U poslednjem trenutku je instinktivno uspeo da korakne u stranu i da na taj način izbegne Gilrojevu pesnicu. Istovremeno je kratko zamahnuo drškom revolvera i udarcem po glavi poslao Gilroja u carstvo snova.

— A sada mi lepo reci šta tu držiš? — upitao je Šejn uperivši revolversku cev u prestravljenju Martu.

Ne dobivši nikakav odgovor, Šejn je rešio da ga sam potraži. Otvorio je tašnu koju mu je Marta nekako bezvoljno prepustila i ugledao prizor koji ga ni najmanje nije iznenađio. Torba je bila prepuna dragocenosti i debelih svežnjeva krupnih novčanica koje su po Bitijevim rečima sada bile vlasništvo bankara u Kolorado Springsu.

U tom trenutku Šejn je krajičkom oka levo od sebe ugledao pokret koji ga je naterao da se munjevito okrene. U rukama elegantno obučenog čoveka koji je na glavi nosio ogroman cilindar nalazio se mali džepni revolver kojima je ovaj nišanio u Šejna.

Prasak oba revolvera hica stopio se u jedan. Zahvaljujući tome što se instinktivno sagnuo, metak je promašio Šejna dok je tane iz njegovog „remingtona” odbacilo nepoznatog unazad. Od siline udara o prozor vagona čoveku je zajedno sa cilindrom sa glave skliznula i gusta rida perika.

Šejn pred sobom ugleda čovekovu retku masnu kosu. A onda mu se i lice učinilo nekako poznatim. Još kada je Marta sva užasnuta vrisnula Šejnu je sve postalo jasno. Ono što je svo vreme nekako u podsvesti naslućivao sada se pokazalo tačnim.

Čovek koji je ležao ranjen pred njim bio je niko drugi do T. C. Skot!

On je dakle vukao sve konce u ovoj vešto zamišljenoj priči, pomisli Šejn. Verovatno je u njoj video jedini način da spase novac po koji su njegovi poverioci svakog časa trebali da stignu.

Sada kada je gledao nepomično Skotovo telo, kao i uplakanu Martu koja se nemoćno sručila u meko sedište železnikog vagona Šejn se setio niza detalja koji su kud i kamo ranije trebali da ga dovedu do ovakvog zaključka.

Tu su najpre bile Debine reči koja je rekla da Marta nije mrzela svog muža i da mu je na neki svoj način ipak bila odana, a zatim i rane na Mek Gerijevom telu. One su se još od samog početka Šejnu učinile sumnjivim pošto su bile suviše male za nekoga ko je navodno ubijen iz neposredne blizine. Marta nije bila ta koja je ubila Mek Gerija već je to učinio T. C. Skot, u to je Šejn bio sasvim siguran. Otud verovatno i unezveren Mek Gerijev pogled koji je na samrti iskolačio oči kao da je pred sobom ugledao duha, a ne živog i zdravog T. C. Skota.

U tom trenutku u vagonu se pojavio i Džek Dermit sa nekolicinom svojih ljudi. Pogled na onesvešćenog T. C. Skota pogodio ga je gore nego udarac najsnažnijim maljem. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što je Dermit mogao bilo šta da progovori. Kada se donekle povratio od iznenađenja naredio je svojim ljudima da se postaraju za Skota i Gilroja.

Nakon što su oni izneli dvojicu onesvešćenih zlikovaca Dermit je pokupio Martin prtljag i poveo je prema izlazu iz vagona. Napolju se već uveliko bila okupila povećća grupa znatiželjnika koji su nemo promatrali Dermita i Šejna koji su između sebe vodili Martu Skot.

A onda se sve odigralo takvom brzišom da niko od njih dvojice nije uspeo na vreme da reaguje. Iz grupe okupljenog sveta izdvojila se jedna žena u kojoj je Šejn odmah prepoznala Dženifer Alborn i jednim jedinim hicem ravno u srce usmrtila Martu Skot.

Upitana zašto je to učinila Dženifer Alborn je samo tiho prošaputala:

— Ona mi je uzela Endrua i time uništila i njegov i moj život!

XXIII

Na povratku sa stanice Šejn je otišao do štale za iznajmljivanje konja gde je uspeo da kupi prelepog ridana i novo novcato sedlo. Nakon što je momku koji je radio u štali rekao da mu nabavi još neke sitnice neophodne za dugo putovanje na jug Šejn je pošao da se oprostí od Debi.

Bio je ne malo iznenađen kada je pred radnjom ugledao čoveka koji je istim onim prekrasnim slovima ispisivao ime novog vlasnika otmene prodavnice šešira. Umesto Martinog imena tablu iznad ulaznih vrata krasilo je ime Debi Varner što je samo bio znak da je Debi veoma lako i začuđujuće brzo uspela da se nagodi sa mister Garfildom.

Nije bilo potrebe bilo šta da joj objašnjava pošto je Debi već uveliko znala šta se na stanici odigralo.

Znalo se da će T. C. Skot ostati u životu, ali verovatno samo dotle dok ga sudija Krenšo ne pošalje na vešala. Što se pak

Dženifer Alborn tiče ona će sigurno dugi niz godina provesti iza rešetaka zbog toga što je pravdu htela da uzme u svoje ruke.

Nakon što su se na rastanku još jednom prepustili svojim strastima na uskom ležaju u maloj radionici u dnu prodavnice Šejn je izašao napolje na ulicu Lorimer uz obećanje da će se kad-tad vratiti u Denver i da će je potražiti...

K R A J

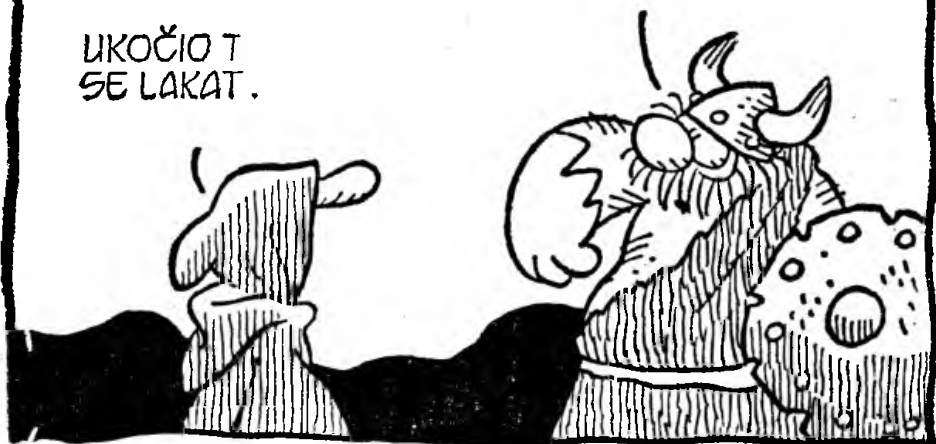
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

AHA! MOŽEŠ LI DA
IZLEČIŠ TO, DR ZUK?

UKOČIO T
SE LAKAT.

PA, NE BAŠ...
ALI MOGU DA
TI PREPIŠEM
NEŠTO DA TI
SMANJI
BOLOVE.

OVO PROVERENO
DELUJE!

© King Features Syndicate, Inc., 1974.

DICK BROWNE
10-26

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ **western romani** ★

SVAKOG 16. U MESECU

SVAKOG 7. U MESECU

